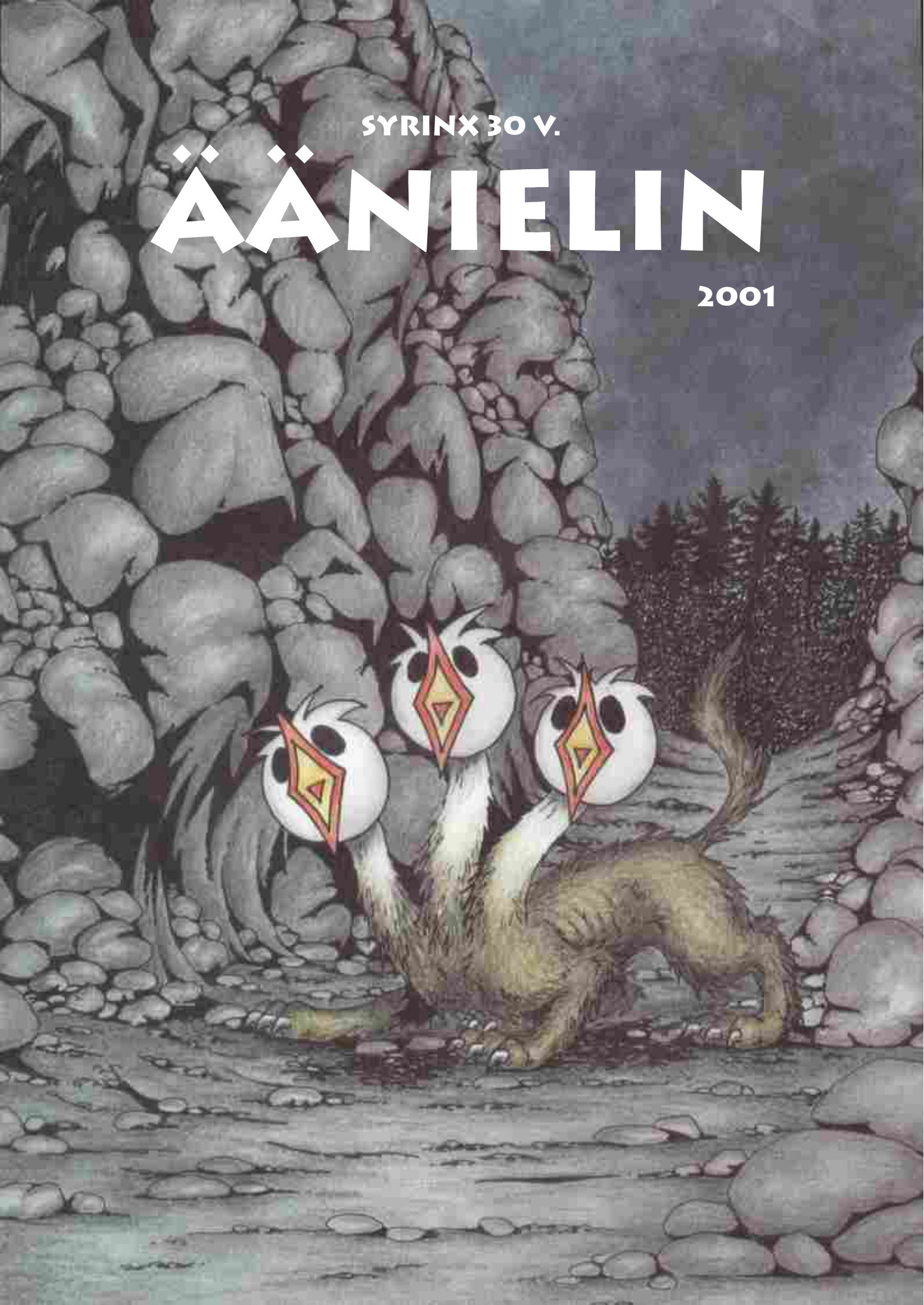

SYRINX 30 V.

ÄÄNIELIN

2001

SISÄLLYS

Pääkirjoitus	3
Ritirallaa, ratirallaa Syrinxin “historiaa”	4
Joulublues eli miksi lapset pelkäävät joulupukkia.....	6
Haudotut ja kuoriutuneet -fuksit-.....	7
Vappuhuiskilo - klassikko jo syntyessään.....	8
19m/s, lumisadetta	9
Fuksiaiset vuonna 2001	11
Hallitus, virkailijat & laatuhenkilöt	12
Kertomuksia samalta leveyspiiriltä.....	14
Ekologit (T)yössä.....	15
Kaikki kaikkien puolesta	18
Tässä piti olla joku otsikko... ..	19
Tunnista henkilökuntasi -visa	22
Syrinxin valmennuskurssi - vaihtoehto reilun liiketoiminnan puolesta	22
Harjoittelupaikka tarjolla	23

ÄÄNIELIN

Jyväskylän yliopiston bio- ja
ympäristötieteiden opiskelijat Syrinx ry:n julkaisu
painos 300 kpl
päätoimittaja Panu Halme
taitto Juha Eljas A. Knuutila †
toimituskunta Syrinxin jäsenistö
kannen kuva Satu Kuntsi
takakannen kuva Kimmo Olkion henkilökohtainen arkisto

Yhteystiedot:

e-mail: pahalme@cc.jyu.fi (31.12.2001 asti)
 tketola@cc.jyu.fi (1.1.2002 alkaen)

Jyväskylän yliopiston
bio- ja ympäristötieteiden opiskelijat Syrinx ry./

Äänielin

PL 35

40351 JYVÄSKYLÄ

www.cc.jyu.fi/syrinx

OMA VALINTA

Muutama viikko sitten istuimme kolmesataakymppissä kehittämissä ekologian laudaturia. Kaiken muun ohella esille tuli muutamien meistä haave siirtyä vaikkapa ammattikorkean luontokartoittajalinjalle valmistuaksemme leppoisiin ja stressittömiin kenttätöihin. Kaikkia ei näytä kiinnostavan menestyksekkäs ura tai suuripalkkaiset johtotehtävät. Tuolloin paikalla ollut Suhonen kuitenkin kyseenalaisti haaveemme ihmettelemällä, olisivatko moiset työt riittävän haasteellisia ja vaikeita meille lahjakaille nuorukaisille. Olen tuon päivän jälkeen miettinyt aihetta ja päätenyt suunnilleen seuraavaan.

Ainakin minun elämässäni tähän asti kaikkein haasteellisinta on ollut ihmissuhteiden hoitaminen. Työ tai opiskelu ei ole ikinä päässyt lähellekään sitä ongelmien ja ristiriitojen sekamelskaa, joka minulla läheisten ihmisten kanssa on. Kaiken lisäksi olen aina ajatellut, että minun kohdallani ihmissuhteet ovat olleet helpompia kuin monilla muilla. En ainakaan itse siis osaa ajatella elämää niin, että haasteet ja vaikeusaste pitäisi löytää työn parista. Paljon suurempaa tyytyväisyyttä voi uskoakseni kokea sillä, että tekee hyvän ystävän, vaimon tai pikkusiskon onnelliseksi.

Vaativa työ johtaa nähdäkseni usein siihen, että muut elämänalueet menevät päin persettä. Kun joutuu panostamaan työhön kaikkensa, ei välttämättä pysty enää hoitamaan sitä vaikeinta osuutta, ihmisiä. Ongelmaa ei

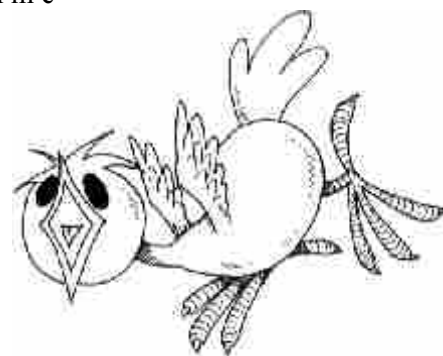
sinänsä olisi jos työhön panostaminen olisi aina tietoinen ratkaisu. Minulla vain on semmoinen kutina, että monet ajautuvat puolivahingossa tilanteeseen, jossa työ vie kaiken ajan ja energian, ystävät muuttuvat kaukaisiksi ja avioeropaperit pistetään vetämään. Meidän pitäisikin pakottaa itsemme ymmärtämään, että jos päätämme valita työn ja uran, otamme tietoisin riskin suurella kertoimella. Kaikki valinnat voivat olla hyviä, kunhan on jatkuvasti selvillä siitä mitä tekee. Ainakin minulle on kuitenkin turha tulla viiden vuoden päästä ruikuttamaan, että työt etenevät loistavasti, mutta kun ei ole mitään muuta. Jokainen päättää asiasta itse, nyt opinnoissaan ja myöhemmin työelämässä.

Ainoa ongelma on kai siinä, että vaatii melkoisesti munaa hypätä kelkasta. Jos ei menesty työelämässä, kukaan ei kehu ja kaikki pitävät luuserina. Jokainen meistä voi kuitenkin auttaa asiaa arvostamalla sitä, joka huolehtii ihmisistä. Kun ystäväsi pyytää sinua mökilleen uimaan avannossa ja paistamaan makkaraa, mene ja vie sille pullo viiniä suuren kiitoksen kera. Älä helvettissä sano, että sulla on tentti, tai että gradu teettää liikaa töitä. Tai jos kuitenkin sanot, tiedosta mitä teet.

Saa nähdä kuka täältä ensimmäisenä lähtee kartoittajakouluun tai muuten ihmissuhdelinjalle. Minä se en ole, minulla on siihen aivan liian vähän selkärankaa. Yritän kuitenkin täyttää kalenteriani sillä silmällä, että ehdin myös pitää vaimoni kanssa viini-iltoja, parantaa maailman ystävän kanssa nuotiolla ja kuunnella pikkusiskoni teinihuolia. Jos epäonnistun, tulen viiden vuoden päästä ruikuttamaan.

Täältä töiden äärestä,

P a n u H a l m e

RITIRALLAA, RATIRALLAA SYRINXIN ”HISTORIAA”

TUTKIVAA JOURNALISMIA, SYITÄ SEURAUSTEN TAKANA,
MIKSI HÄNESTÄ TULI HÄN, HÄH?

Teksti: Tarmo Ketola Kuva: Kimmo Olkion henkilökohtainen arkisto

Kun Syrinx täyttelee pyöreitä on ehkä aika palailla taaksepäin ja katsoa mitä aikaisempien vuosien opiskelijat ovat puuhailleet ja miten toiminta on mahdollisesti muuttunut ajan myötä.

Syrinxin alkutaipaleen tutkimuksessa erikoistomittaja Rautala-pio löysi itsensä selaamassa Syvinän kokouspöytäkirjoja. Tätä poliittista dekkaria luonnehti hyvän ja pahan vastakkainasetelu: stryinx vs. muu paha maailma. Ts. nykyisten kokousten asialistojen käsitellessä Kaijalanniemen kaljatilauksen kokoa vuonna 1974 aatteellinen järjestö Syrinx otti kantaa maailman menoon ajanmukaisesti mm. seuraavaavilla solidaarisuuskommenteilla. Nykyopiskelijat repikää tästä:

Otteita Syrinxin toimintasuunnitelmas-ta vuodelle 1974

Solidaarisuus Indokiinan kansoille

Syrinx pyrkii tekemään tunnetuksi Vietnamin ja muualla Indokiinassa riehuvan sodan aiheuttamia ympäristötuhoja. Samalla se osallistuu Biologian laitoksella ja koko maassa tapahtuvaan ”Avustusjuna Vietnamiin ” kampanjaan.

EEC-vapaakauppa-sopimusta vastaan

EEC sopimus, sen lisäksi, että se on YYA-sopimuksen vastainen ja suuntautuu maamme työtekeviä vastaan, on suuri uhka maamme luonnolle ja luonnonsuojelulle. Se merkitsee yhä suurempaa painetta maamme metsävaroja kohtaan, keskittymistendenssien voimistumista, kaupunkien luonnotonta paisumista, teollisuuden keskittymistä etelään ja kehitysalueiden autioitumista. Tästä syystä Syrinx jo luonnonsuojelluisista syistä tukee EEC-vapaakauppasopimusta vastustavaa toimintaa.

Solidaarisuus Chilen kansalle Solidaarisuus Arabipakolaisille Biologia rauhaa palvelemaan jne...

No seiskytnejä ilmestyi ensimmäistä kertaa myös kunniakas Äänielin, josta sentään löytyy kevennyksenä Tarzanologian kurssivaatimukset.

Onkohan tuo Syrinxin motto: Lapsellista ryyppäämistä jo vuodesta 1971 edes totta, tähän näyttää lähinnä ryyppy-otsaiselta ryyppiskelyltä. Tässä vaiheessa erikoistomittaja vetelee kepun ja miettii yhteydenottoa Syrinxin tuoliseen isäntään Jari Rantamäkeen

70-LUKU

Lapsellista ryyppäämistä?

Haastattelussa: Jari Rantamäki,
Pääkoordinaattori (OPLAA)

Onko Syrinxin alkutaipaleen touhu ollut todellakin tällaista aatteenpalolla höystettyä ryyppyotsaista ryyppiskelyä?

No eihän se ollut. Maassa oli sellaiset ajat että opiskelijat olivat hyvinkin poliittisesti aktiivisia, ja niin silloin se politiikka tarkoitti nuorten keskuudessa kommunismia ja taistolaisuutta. Se, että Syrinxin pöytäkirjoissa 70-luvulla on niin vahva aatteen tuntu, johtunee siitä, että hallituksessa oli muutama tästä ideologiasta hyvin perillä oleva henkilö, joiden aatoksia nämä lausumat lähinnä kuvaavat. Itseäni vähän ällötti nämä

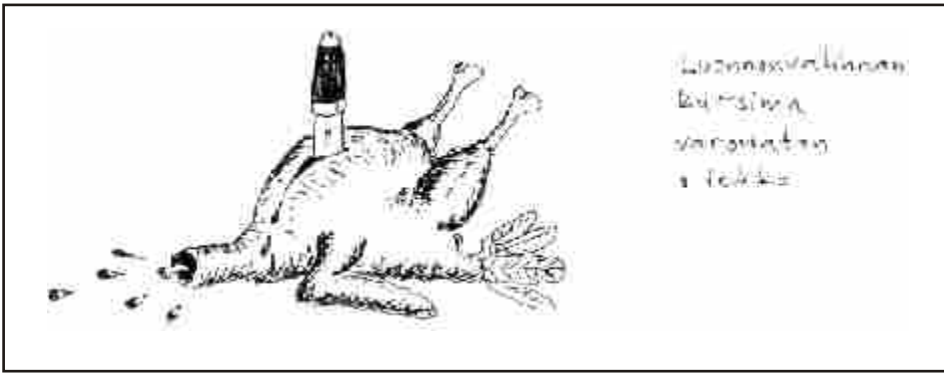
äärevähköt mielipiteet ja minusta tuntuu että asiat joista oltiin yleisesti huolestuneita olivat lähinnä niitä samoja kun nykyäänkin: opintoasiat, luonnon saastuminen jne.

Kyllähän sitä viihteelläkin oltiin; esimerkiksi Ladunmajan bileiden perinne juontaa juurensa juuri 70-luvun puoliväliin. Ladunmajalla oli hieno meininki - öljylamppujen valossa istuskeltiin ja keskusteltiin henkeviä. Kyllähän siellä alkoholia juotiin, ja aina joku löytyi loppuillasta pöydän alta. Olikohan osuudellani isäntänä/juomanlaskijana vaikutusta? No, mene ja tiedä. Ladunmajan bileet menettivät hohtoa sitten myöhemmin, kun sinne tuli sähköt (niin ja lopulliseen rappioon Ladunmaja meni kun joku valopää keksi laittaa lattiaan lakat ja niiden irti lähtemiseen Ladunmajan perinne loppuikin vuonna 1998 biologien osalta. Toim. huom.).

Tehtiin me retkiäkin, lähinnä luontokohteisiin ja myöhemmin solubiologiyhdistyksen toimesta myös firmoihin. Parhaimpia opiskeluun liittyviä muistoja on ns. torstaitapaamiset. Baariympäristössä pidetyt keskustelutilaisuudet biologiasta loivat hyvän oppimisilmapiiriin ja muutaman kaljan jälkeen turha jäykkyys hävisi ja aiheesta alkoi muodostua hyviä näkemyksiä ja keskusteluita. Tapana oli kutsua vieraileva luennoitsija muutama tunti luennon jälkeen Rentukan kabinettiin pitämään pieni alustus ja johtamaan keskustelua. Tietenkin keskustelulla (järkevällä) on baarissa aina rajansa ja sen rajan veti yleensä oluiden määrä. Ihme ettei täl-

”On vuosi 85...” ja kuvassa takaa vasemmalta Kimmo Olkio (nassesetänä), Reima Väliavaara, Heikki Setälä ja Esko Martikainen, edessä Harri Mäkelä ja Seppo Järvinen. Timo Marjomäki puuttuu kuvasta.

Äänielin 1/1983.

läisiä enää järjestetä, sillä siellä oppi paremmin kuin luennolla.

Äänielimen todennäköisesti luotaillessa biologin planttujen aatoksia, voidaan todeta pipon löystyneen radikaalisti 1981 jolloin ÄE- läpyskä nro 3 sisälsi jo 5 sivua 17:sta kepeätä huumorihölinää. Kansikuvassa: syksy Lumbricus terrestiksen näkökulmasta (arvatkaahan kuka istui toimituskunnassa, niin Jari Haimi). Acta Humbergica fennica-huumoriosio paisui entisestään vuoteen 1982 tullessa sisältäen mm. loistavan määrittyskaavan laitoksen silloisesta henkilökunnasta.

Viimestään vuonna 1984 ÄE tarkoitti kai lähinnä ääliöelintä, no miksipä ei kun toimituskunnassa suhasi mm. Timo Marjomäki. No piruvie! Tässähän voisi olla taas haastattelun paikka, tsaah... seuraava kepu.

80-LUKU Matalaotsaisuutta?

Haastateltavana: Timo Marjomäki, yliassistentti, kalatalous

Joo, hommat rupesivat sotkeentumaan laitoksella kunnolla kun pullamössösukupolvi, eli me saavuimme laitokselle. Äänielin meni siinä mukana matalaotsaiseksi teekkarihuumorijulkaisuksi, ja homma oli aikas raikulimeininkiä. Siinä sitä suhattiin epämääräisellä porukalla, mukana oli ainakin Olkion Kimmo, jonka ainakin jotkut opiskelijat tuntevat. Itse värkkäilin lähinnä graafista ulkoasua ja juoksevia hommia. Samaan aikaan opiskelut aloitti myös nykyinen vaimoni (hustfru) Varpu, sekä Taskisen Jouni. Ralli lähti kunnolla päälle kun -82 -vuoden fuksi Esko Martikainen leipoi meille hulluille Leningradin matkan, ja tietenkin homma meni oikeen kunnolla kohkaamiseksi. Kun vielä neukkulassa sattui olemaan länsivaluutan vaihtoralli pahimmillaan, niin yksillä farkuilla sai kämpän puolilleen puteleita. Rahanvaihto meni muutamilla rankan humalatilan takia ihan perseelleen kun markoilla saikin bulgarialaisia raha-arpoja, joiden käypäisyys oli aavistuksen verran huono paikallisissa soittoruokaloissa.

Samaisella reissulla kävi legendariselle Paasivirran Laurille ohraset, kun Heikki Setälä ja Mäkelä rankan bailauksen jälkeen hipsivät hotellille Paasivirran kanssa. Kun pojat sitten meinasivat ruveta veteleen unia halusi Lauri jäädä samaan kämppään nukkumaan. Heikki & co. pysyivät kovana eivätkä antaneet silloisen assistentin jäädä lattialle saati sitten eteiseen nukkumaan ja työnsivät äijän käytävään. Loppupelitään se huone olikin Paasivirran.

No, jotta touhu olisi saanut oikean päätöksen, niin pitihän sitä sitten tullissa vielä sekoilla kun umpikännissä olleelta Puseniukselta uupui henkkarit, niitä siinä sitten ehtiittiin: Metro-Martikainen pönki kasseja konepistoolimiesten ympäröimänä, ja me muut ruvettiin miettiä jo ilkeimpiä vaihtoehtoja. Neuvosto-tullin putka ei ainakaan minua olisi miellyttänyt. Takataskusta se papru sitten löytyi sellaisena ruttukasana.

Oli meillä sellainen bändikin sitten myöhemmin, soiteltiin uusia versioita hittibiiseistä. Happokuusikko teki ensiesiintymisen vuoden -85 Ladunmajan bileissä. Se esiintyminen pohjustettiin hirvenpaistilla ja sitten yhdellä kossupullolla per järvi. Käytiinhän me sitten oululaisia hassuttamassa silkinpehmeässä päiväkännissä, eivät oikeen jaksaneet ymmärtää meitä. No, sen keikan jälkeen Setälän Heikki sai kai tarpeeksi ja jätti hommat Olkion Kimmolle, joka sitten hoiti sen laulu- vai olisiko parempi sanoa huutopuolen. Syrinxin pikkujouluissa 1986(?) tuli sitten oikein tilanne päälle kun Kimmo otti liian tiukan etunojan breikissä, siis niin tiukan että sai kylössä tikkejä leukaan. Happokuusikkoo ei ole vielä kuopattu vaan se odottaa tulemistaan huimissa merkeissä joskus tulevaisuudessa. Tälläsiä sitä tuli sitten värkättyä, noissa hallitushommissa ei tullu oltua, enemmänkin olin sellaisena yleissählänä.

Bändejä oli muitakin. Tunnetuin nykyopiskelijoille lienee ns. Päiskärin bändi, joka tunnetaan mm. nimillä: Nälvikäät, Avohakkuu, Varmat päivät, Elm Street Blues. Noh, rakkaalla lapsella on monia nimiä ja monia jäseniä. Jäsenistöä löytyi myös lupaavan laulajauran tehnyt Janne "ekologi-gigolo" Kotiaho, joka kerkesi hommailla muutakin kun olla bändissä...

...siis niin äänielimen 1/2-päätoimittajana sekä Syrinxin puheenjohtajana. No, kiire ei ole ilmeisesti helpottanut sillä haastattelun saaminen oli vaivalloista, ja jouduin tyytymään s-posti kyselyyn, normaalin suusanallisen haastattelun sijaan.

Äänielin 1/1985.

Psykosimaa ja nahkaruoskia

Haastateltavana: Janne Kotiaho,
Ekologia ja ympäristöhoito, dosentti

Ollessani ko. bändissä nimenä oli alkuun Avohakkuu ja myöhemmin nimi muuttui, jolloin tottelimme nimeä Varmat Päivät. Bändissä tuli oltua noin kolmen vuotta, jona aikana esiinnyttiin useissa vääntöskaronkoissa sekä tietenkin pikkujouluissa niin Fredalla kuin Lillukassakin. Musiikki toimintaa oli muutakin. Hartikaisen Tommin kanssa meillä oli duo KansanRuusut ja olimme erkoistuneet Loirin Eino Leino tulkitoihin.

Äänielimessä olin 1/2 -päätoimittajana kahden vuoden ajan Visa Lidblomin kanssa ja saimme värkättyä yhteensä neljä numeroa tätä laatujulkaisua, sitten olin vielä vuoden verran Syrinxin puheenjohtajana. Silloin oli keskustelua lukukausi maksuista ja opintotuesta,

mutta näihin ei sitten kumminkaan ruvettu puuttumaan. Samoihin aikoihin aloiteltiin opetuksen arviointia Hyvä Ope-palkinnolla, jonka virkaa toimitti tuolloin nahkaruoska.

Tottakai järjestelimme kaikenlaista bilehassuttelua, mm. valtakunnallisen biologitapaamisen. Kävimme myös moikkailemassa muita ainejärjestöjä niiden vuosipäillä. Syrinxiläisiä oli myös tuolloin näyttävästi esillä vanhojen metsien suojelussa, mutta samat henkilöt eivät kuitenkaan olleet aktiivi syrinxiläisiä. Muuten touhu oli hyvin epäpoliittista.

Muutamaan sanaan tiivistettynä toiminnasta tulee mieleen pöntönpolttajaiset, rosvopaisti, OLVI-juoksu sekä psykosima.

Muutamasta sanasta selvitystä saatavaa tarvita pöntönpolttajaiset. Pöntönpolttajaiset olivat vuosittainen perinne Konnevedellä, jolloin kirjosioppotukimukseen vanhat huonoksikäyneet pöntöt poltettiin nuotiolla asiaankuuluvien rituaalein.

Äänielimen huippuaikoina 80-luvulla kyseinen läpyskä ilmestyi jopa neljä kertaa vuodessa, nykyään homman mennessä tietokoneiden kanssa naiskenteluksi, ei vanhaa formaattia tunnutta kaipaavan kuin kertavuoteen, mikäli silloinkaan. Bilekuvat ja kertomukset ovat netissä jo seuraavana päivänä, jotta nörttiopiskelijat voivat elää edellisillan hetket krapulan tainnuttamiseksi. Vanhaa paperista ÄE:tä ei voita mikään. Ei mikään yrittäppäs raahata komppu mukaan paskalle!

Ja nyt erikoistoimittaja lähtee Rentukaan.

OO-LUKU...

Eläkää ja kirjoittakaa teoilla tämän vuosikymmenen historia. Käyttäytykää typerästi ja äänekkäästi, niin silloin olette tulevaisuudessa osana historiaa. Esiiviitteitä lähistoriasta voi katsella tämän laatujulkaisun muilta sivuilta. ☺

JOULUBLUES ELI MIKSI LAPSET
PELKÄÄVÄT JOULUPUKKIA

Piirroksat: Talvikki Eskelinen
Teksti: Seppo Kuukasjärvi

Jatkuu sivulla 11...

HAUDOTUT JA KUORIUTUNEET -FUKSIT-

Teksti: Suvi Sunnarborg

Syksy ja värikkäät lehdet. Hyinen tuuli vavisuttaa Ambioti- caa. On taas aika, jolloin uudet fuksit ovat kuoriutuneet munistaan. Kaikkia kiinnostaa, miltä uudet tulokkaat näyttävät, miltä he kuulostavat ja ennen kaikkea miksi he ovat täällä. Tämän sepustuksen olen raapustanut poistaakseni salaperäisyyden verhon meidän siis fuksien yltä.

Törmäsin Sannaan Wilhelmiinassa, ja ystävällisesti pyysin häntä hieman valottamaan menneisyyttään ja sielä kalisevia luurankoja sekä nykyisiä suunnitelmiaan ja tuntemuksiaan. Sanna kirjoitti ylioppilaaksi keväällä 2000 ja sen jälkeen hän ahersi avoimen yliopiston puolella biologian appron kimpussa. Viime talvena hän oli työharjoittelussa biologian laitoksella. Pääaineekseen Sanna haaveilee ympäristötieteitä. Hän on törmännyt samaan ongelmaan kuin jutun tuher- tajakin; kemian peruskurssi 1

on hirvittävän hankala lukion yhden kemiankurssin jälkeen. Mutta Sanna on tehnyt huomattavasti viisaamman ratkaisun kuin tämä arveluttava tutkiva reporterri ja alkanut suorittaa kemian opintoja iltalukion puolella perustaa vahvistaakseen.

Janitaa tökin mobin luennoilla ja pyysin juoruilemaan itsestään. Hänestä tuli ylioppilas vuonna 2001 ja ennen valkolakkaa hän oli vuoden vaihdossa Saksassa wautsivau! Lukioaikainen innostus biologiaan on saattanut hänet tälle tielle, eikä kaduta. Janita viihtyy laitoksella hienosti, eikä mitään pahaa sanottavaa ole kuin jälleen tästä ”piikki-lihassa-kemian-peruskurssi-1:sestä”... Pääaineekseen Janita haluaa joko sobin tai mobin, mutta toistaiseksi on vielä mietintämyssy kulmakarvoja myöten päässä.

Jennin houkuttelin ruuan varjolla Wilhelmiinaan ja salakavalasti tongin hänen

taustojaan salaattirepaleiden roikkuessa suupielistäni. Jenni pääsi ylioppilaaksi vuonna 2000, jonka jälkeen hän oli töissä Lontoossa syksyn (taas wautsivau) ja kevään kotimaan kamaralla. Jenniäkin bilsa on kiinnostanut hamasta lapsuudesta saakka, ja suuntaus on kohti ekologiaa tai hyrobiologiaa. Uravalinnoistaan hän paljasti sen verran, että mahdollisesti opettaja tai tutkija selkiytyy tässä opintojen edetessä. Lopuksi, (tämä ei yllätä enää KETÄÄN) kemia 1 on työllästä ja vaikeaa!

On aika lienee paljastaa myös tarinan takana piilevän fuksin henkilöllisyyttä. Isäni suosiollisella avustuksella äitini pyöräytti minut maailmaan armon vuonna 1979, eikä ole sen jälkeen saanut hetken rauhaa, ei ruumiilleen eikä mielelleen. Jo mannaryynin kokoisena kuljin pitkien pöheikköjä ja kuljetin ”mötöjä” (lue: tuhatjalkainen) kotiportaille muun perheen ihasteltavaksi. Kaupungilla ulkoilutin näkymättömiä koiria talutushihnassa ja öisin tuijotin äitiäni pinnasängyn pinnojen välis- tä. Kiinnostuk-

seni biologiaan ja perinnöllisyyteen kasvoi yläasteella ja lukiossa, ja haaveilin tutkijan urasta ja kuinka saisin nimeni historiankirjoihin. Valkolakki irtosi vuonna 1998, jonka jälkeen pitelin sapattivuottani (joka ei jäänyt viimeiseksi...) autokoulun sihteerinä. Netissä surffaillessani syksyllä 1999 sain päähäni, että tahtoo sittenkin opiskelemaan tänä vuonna. Sain saman päivän aikana asunnon täältä Jyväskylästä, ilmottauduin avoimeen approa suorittamaan ja soitin äipälle ja iskälle Tallinnan lomalle, että tämä tytsy muuttaa kahden viikon päästä Jyväskylään ja aloittaa opiskelijaelämän ja äiti voi sitten ottaa jo ihan lunkisti! Kuinkas sitten kävikään... Pääsin töihin ja opiskelu jäi unho- laan. Kassannaputtelu se vasta niin kivaa hommaa on, että kannattaa unohtaa moiset höpötykset biologin urasta! Nyt vihdoin ja viimein sattui ne kaksi aivosolua törmäämään yhteen pääontelossa ja sain rimpuiltua itseni sisälle. Pääainetoiveeni pidän vielä salaisuutena, kunnes se tulee ajankohtaiseksi. Selvää on, että opiskeluni tulevat sisältämään viestintää, tiedottajan töitä silmällä pitäen. 22 vuoden jälkeen äitini lienee saanut rauhan myös mielelleen. ☺

Vuonna 1999 syntyi arvoisien Helsingin ja Oulun kollegoiden innoittamana Jyväskylän biologioiden päässä ajatus toisenlaisesta vapunvietosta. Mitä jos järjestäisimme koko perheen tapahtuman, joka samalla voisi toimia biologioiden rintamaa yhdistävästi: pipetinyörittäjät ja saapaskansa kaikki yhteisen projektin kimpussa? Tulosta syntyi jo saman vuoden keväällä ja tahti on siitä lähtien vain kiihtynyt. Jo kolme Huiskiloa on saatettu onnistuneesti päätökseen, ja perinne jatkuu, toivottavasti!

Kaupunkilaismetsäläinen kännykkänsä kimpussa Vappuhuiskilon näytelmässä.

NOBODY IS PERFECT

Rumba alkoi marraskuussa 2000, kun uutta Syrinxin hallitusta ja virkailijoita valittiin. Allekirjoittanut lähti innokkaasti mukaan, kun tarjolla oli arvostettu pesti koordinaattorina, jonka vastuulla on vuoden kenties mittavin yksittäinen tapahtuma. Into oli suuri, sillä edellisvuoden ratkiriemukkaat kokemukset olivat vielä suhteellisen tuoreina muistissa, mutta mielen pohjalla kaiheri myös pelko urakan valtavuuden ja vastuun tähden. ”Hieman stressiä” ja muutamat menetetyt yöunet kuuluivatkin paketin hintaan, kuten sain havaita. En silti luopuisi kokemuksesta, vaikka oma korkea vaatimustaso jäikin osittain täyttämättä.

VAPPUHUISKILO - KLASSIKKO JO SYNTYESSÄÄN

Teksti: Leena Rauhala,
Kuvat: PPK-video

KEPPI JA PORKKANANA...

Kaikkein hankalinta hommassa oli ihmisten aktivointi. Kokemuksen syvällä rintaäänellä ja rehellisyyden nimessä täytyy tunnustaa, että ”kerran huiskilolainen, aina huiskilolainen”, sillä myönteiset kokemukset ja tapahtuman luonnollinen vetovoima pitävät koukussa vuodesta toiseen. Mutta kuinka saada ihmiset huijatuksi tulemaan mukaan sen ensimmäisen kerran? Kevään ja toukokuun lähestyessä ihmiset taisivat jo astua hiljaa takavasemmalle kohdatessaan koordinaattorin käytävällä, kun tiesivät, että nakitus erilaisiin hommiin oli hyökkäyksen viimeisessä vaiheessa. ”Et-kyllä-menne-minnekään-ennen-kuin-olet-luvannut-tulla-mukaan” tyyli ei jostain syystä tuntunut toimivan...

Erilaiset käytännön puhat, tavaroiden ja lupien hankinta, ihmisten tapaaminen etc. kuuluivat myös kuvioon. Rasituskäyrä kohosi samassa tahdissa verenpaineen kanssa... Mutta kaikesta sekasotkusta,

harmaista hiuksista ja ahkerien puurtajien, joita sitenkin saatiin mukaan kutakuinkin riittävästi, hikoilusta alkoi sitenkin muotoutua jotain, mistä olimme unelmoineet kevään alusta lähtien. Vaivannäkö tuotti tulosta! Harmi, ettei tekstiin voi liittää kaikkia niitä nauruhermoja kututtelevia tilanteita, joista mm. ihmisen sisuskalujen suunnittelijat saivat runsaan osansa. Talkoot,

askartelu ja rakentaminen olivat kaikesta vaatavuudesta huolimatta sen verran hauskaa puuhaa, että niistä ei kerta kaikkiaan haluaisi jäädä paitsi.

KAPTEENI MORGAN & YSTÄVÄT

Vapunaatonna kaikki kynnelle kykenevät valuivat Lyseolle viime hetken puuhasteluja varten. Ja tekemistä riitti, sillä lavasteet oli saatava pystyyn yhden ilta-päivän aikana. Riemua riitti, ja mukana hauskanpidossa olivat myös ainakin Matin ja Teron lanseeraama kapteeni Morgan sekä muutamia muita tankkauksesta huolehtivia ystäviä... Kymmenen hujakoilla olimme väsyneinä, mutta onnellisina valmiit lähtemään kukin tahoillemme valmistautumaan seuraavan päivän viimeisiä koitoksia varten.

Varoituksen sanan lienee silti paikallaan: liian rankkaa illanviettoa on syytä varoa, jos arvostaa sukukalleuksiansa eheyttä: kehon kontrollointi oli tarpeen ainakin näytelmämme valo- ja äänimestarilla, jolle oli käydä liian hastusti tikapuiden pettäessä, onneksi siinä säästyttiin korvaamattomilta vahingoilta, ja ehkäpä joku päivä vielä näemme hänenkin jälkikasvuun yleisössä.

Pojat ”nenässä” haistelemassa ilmeisesti melko pahoja hajuja.

Aamulla 1.5.2001 tulimme paikalle enemmän tai vähemmän virkeinä tekemään, mitä vielä tehtävissä oli ennen yleisön saapumista. Ikäväksemme ilmeisesti kolea sää verotti kävijämäärää, mutta innokkaimmat ihmiset olivat silti paikalla jo lähestulkoon ennen porttien avaamista! Lasten ilo oli jälleen riemastuttavaa katsottavaa, sikäli kuin ehdin sitä omalta huiskimiseltani seura-

ta. Muksut temmelsivät innoissaan seikkailupolulla, näytelmän yleisössä, onginnassa ja muissa järjestämässämme toiminnoissa. Myönteistä palautetta saatiin tänäkin vuonna hyvistä ohjelmajärjestelyistä, jotka olivat todella varsin kultivoituneita. Onnistuimme hyvin. Jatkakaamme samalla korkealla tasolla tulevinakin vuosina!

SUURKIITOS!

Lopuksi haluan käyttää tilaisuutta hyväkseni kiittäkseni vielä kaikkia Huiskilotiimin 2001 jäseniä ja JYY:tä rahallisesta tuesta: Saavutitte ehdottomasti jotain upeaa, ja panoksenne oli korvaamaton; jäätihin taloudellises-
tikin hieman plussan puolelle. Ja tuottoa tuli joka tapauksessa ainakin tunne-
elämysten puolesta tynnyrikaupalla ja sitähän ei voi rahassa mitata. Osallistuminen kannattaa: tulethan Sinäkin mukaan vuonna 2002! ☺

19 M/S, LUMISADETTA

Teksti: Panu Halme
Kuvat: Mikko Jokilahti

Syrinx lähetti yhdessä Kala ja Kulauksen kanssa 8.-11.11.2001 kalastusretkikunnan Lounais-Suomeen Dragsfjärdin kuntaan Suomenlahden kuuluisille meritaimenvesille. Retkikunta kalasti, sai kalaa, juopotteli, saunoi ja lauloi. Kuten aiheesta saattaa arvata, osallistujajoukko oli miesvoittoinen ja jututkin sitten sen mukaisia. Mukaan olivat ängenneet retken järjestäneen JokiMikon lisäksi

R. Kortet, Känkäsen Mikko, Ylösen Olli, T. Tyrkkö sekä allekirjoittanut.

ALUKSI ANKARAA KALASTUSTA

Torstaina suuntasimme Vectran kohti lounasta. Auran kylästä kyytiin nousi 36 yksikköä Karhua sekä hermeettinen määrä ruokaa. Jotenkin ei oikein uskallettu luottaa siihen, että syötäisiin retken aikana pelkkää taimenfilettä. Kaike sen ravinnon kanssa sitten ajeltiin perille. Kun Tapsan ja JokiMikon kanssa nousimme autosta, oli Olli jo keikkumassa aalloilla pikku paatillamme. Mekin heitimme nopeasti kamat mökkiin ja lähdimme vimmalla kalaan.

Kuten yleensä, emme saaneet ekana iltana mitään. Palattuamme illansuussa mökille Känkäsen Mikko ja Raineekin saapuivat paikalle. Pojat lastasivat pöydälle niin monta leijonaa, että aloittelija humaltui pelkästä pullojen näkemisestä. Eipä siinä, illat on pitkiä ja pimeitä...

Perjantaiamuna suuntasimme kaikki taimenkalaan. Tuuli puhalsi 19 m/s ja samalla vauhdilla tuli lunta taivaan täydeltä suoraan silmiin. Puoli päivää tyhjää viskottuani aloin olla valmis evästämään mökin suojiin. Mikolla oli samat mielessä, joten tapasimme autolla. Lähdimme yhdessä etsimään Tapsaa, jonka oletimme tulevan mukaamme. Huomattuaan meidät kauempaa hän nosti lepikosta ilmaan painavan mötkäleen. Mies oli saanut kalan, komean taime-

nen. Hymy oli leveä kuin isorotan ekolokero kun Taavi nosti taimentaan näyttille minua ja Mikkoa varten.

Kyllä parani fiilikset kertaheitolla moninkertaisiksi. Perushumanistilta olisi kala jäänyt saamatta, Tapsa kun oli lokkien saalistuskäyttäytymistä seuraamalla paikallistanut ensin silakkarparven ja sitä kautta taimenen. Ensimmäinen heitto tieteellisesti arvioituun kohteeseen oli saanut kelan jarrun soimaan pari minuuttia oikein tosissaan.

Mökillä Tapsan kala punnittiin vaatimattomasti 3,1 kiloiseksi. Monet ravaavat meritaimenen perässä vuosia saamatta mitään, mutta Syrixin ja Kulauksen retkue vetää toisena päivänä kolmekiloisen. Ei huonosti! Iltapäiväksi saimme käyttööme hieman suuremman veneen, jolla JokiMikko ja Olli lähtivät haukikalaan. Tapsa jäi taimentaan perkaamaan, mutta minä, KänkäMikko ja Raine painuimme seuraavan taimenen perään. Ahti ei kuitenkaan antanut meille määräämme enempää vaan palasimme mökille tyhjin käsin. Veneporukka oli kuitenkin onnistunut haavimaan viisi näppärää haukea, suurimmat kolmikiloisia. Alkuilta harrastettiin sitten taimenen ja hauen syömistä.

ÄIJÄT KYLÄSSÄ

Mahat pulleina makasimme sohvalle kun naapurimökin väki tuli vieraisille. Joukossa oli Mikkojen vanhoja tuttuja ja muita epäilyttävän näköisiä hiihtäjiä Jyväskylän suunnalta. Sökörinki keräsi porukan laulamaan Uralin pihlajaa ja tuhlaamaan rahojaan pöydän ääreen. Illan suosituin drinkki oli pehmeän mieto ”Dragsfjärdin musta ryssä”, joka kahluasta ja leijonasta (1:1) tehtynä oli vain noin 30-voltista. Koko illan yritimme kovasti lähteä poikien mainostamalle Tillin-Tallintehtaalle (kartoissa esiintyy nimellä Taalintehtas) juhlaa jatkamaan, mutta onneksi kukaan ei saanut taksia tilattua. Sen sijaan polkka jatkui pöydän ääressä kunnes mies mieheltä väsymys vei voiton.

Aamulla olin kasilta pystyssä ja hypäsin hauki mielessä veneeseen. Muiden vielä nukkuessa nappasin kolmen kilon hauen ruovikkolahdelta ja menin sitten hakemaan JokiMikon mukaani. Suuntasimme selän yli poikien eiliseen haukipaikalle tyhjää pyytämään. Mikolla masu jotenkin kummasti kiersi aallokossa, liekö juonut jotain sopimantonta. Lisätuskaa aiheutti huonosti tis-

kaamani termos-pullo. Siinä ollut kahvi maistui vanhalle glögille, ja Mikkoparka kun oli illalla juonut kuumaa kotiviiniä glöginä.

Kun kuulumme huonon syönnin uutisia myös Ollin ja Tapsan venekunnalta, päätimme yrittää välillä ahventa. Jigistely antoikin muutamia kaloja, mutta heikkoa syönti oli. Iltapäivällä lähdimme ajelemaan takaisin mökille huonoa syöntiä manaten.

Selän ylitys ei ollut kuitenkaan enää kovin helppoa. Kahden päivän tuulen nostattamat mainigit löivät välillä saavillisen vettä laidan yli ja aallot oli pakko ottaa vastaan keula tuulta kohti. Läpimärkinä pääsimme kuitenkin perille ja toivoimme parasta muidenkin osalta. Olli ja Tapsa olivatkin jo rannalla ja olivat turvallisesti pyytäneet iltapäivän mertsaria rannalta. Känkästä ja Kortetia ei vain kuulunut. Pimeään jo laskeuduttua äijät soittivat jonkun kesämökin puhelimesta ja kertoivat tulevaisuutta myöten takaisin. Pienellä veneellä ja oikuttelevalla koneella olisi ollut hulluutta lähteä selkää ylittämään. Minulla ja Mikolla oli ehjä moottori ja isompi vene, ja silti puuhasta oli turvallisuus kaukana.

AMMATTITAITOA VAI PIENIÄ PROMILLEJA

Jokainen venekunta oli saanut jonkunmoisen kasan ahvenia, joita fileroidessa ilta kului näppärästi. Minun ja Mikon ahvenet tosin annettiin säälistä niitä kerjänneille naapurimökin miehille, kun eivät itse onnistuneet saamaan oikeastaan mitään. Muutenkin olimme koko ajan saalismääriltämme reilusti muita porukoita edellä. Yhtä taimenta lukuunottamatta muut pyytivät jatkuvasti tyhjää. Menestyksemme oli tietysti helppo selittää sillä, että joukkom-

me kuudesta miehestä viisi oli kalat tai hydrobiologeja, jotka kuulemma löytävät keuhkaloja vaikka isoisän viskipullostosta. Minä vahinkoekologina lensin siinä siivellä. Tietysti muiden pienet saaliit voi selittää myös miesten jatkuvalla helvetillisellä humalalla. Nähtyään ukot umpitunnelissa seitsemänasteisella merellä en jotenkin osaa enää ihmetellä suomalaisia hukkumistilastoja. Kännisen tuurillakin on kai rajansa.

Sunnuntaiaamuna nostimme vielä muutaman pikkuhauen veneeseen ja lähdimme kotia kohti. Pois ajellessa suunnittelimme jo seuraavaa retkeä Dragsfjärdin upeille vesille. Seuraava tutkimusretkikunta suuntaa paikkakunnalle luultavasti helmikuussa pilkkimisen merkeissä. Kehittelimme myös ajatusta Syrixin kevätretken järjestämisestä Dragsfjärdin alueelle. Huhtikuun lopulla paikka on täynnä sekä lintuja ja kaloja että muita luonnon ihmeitä. Alueella on luontopolkuja, kaunista saaristoa ja mahdollisuus reenata virkamiesruotsia seurallisten natiivien kanssa.

Minkäläiset olot olisivat sopivat monia sukupolvia jatkuvalla evoluutiotutkimukselle? Tarvitaan eristyksissä elävä eläinjoukko, joka ei pääse karkaamaan omille teilleen eikä helposti sekoitu ja parittele ryhmän ulkopuolisten yksilöiden kanssa...blaaah... blaaah...

Siksi varmaan Rosemary ja Peter Grant valitsivatkin darvinipeipot tutkimuseliöiksi ja samalla tekivät niistä maailmankuuluja lintuja

FUKSIAISET VUONNA 2001

Teksti: Tarmo Ketola

Granttien jalanjäljissä tai ei mutta valjasimme vuoden 2001 fuksit peipoiksi ja kokeilimme luonnonvalintaa Jyväskylän syksyisessä keskustassa, järjestämällä erilaisia valintatilanteita akselilla juopotteluryhmäkilpailut. Seksuaalivalinnan jätimme virallisen ohjelman ulkopuolelle. Hiipuva päivänvalo siivitti nuoret peipot Ilokiven eteen, missä suoritettiin populaation jako ryhmiksi systemaattisella otannalla. Ryhmät perässä seurata... Viinillä terästetyssä tukkihumalassa ei vielä tapahtunut pahempia damageja, mitä nyt muutama kynti nokallaan kampuksen kentän huurteista maata.

Talvi oli selkeästi jo aistittavissa ja peipoilla perkeleellinen hätä. EU:n talipalodirektiivi uusiksi ennen talvea, eihän nyt niin heikolla ravinnolla luennoilla kuljeta. Kansan äänillä palloon kokoa ja koostumus uusiksi. Kansalaiset (mummot ja naiset) nimilistoille.

Kävelykatu melumereksi talipallojen puolesta, jos et ole meidän puolella, niin olet meitä vastaan, hitto saavathan kissatkin parempaa ruokaa miksei siis peipot ja vaikka tiaiset. Sopiva alkuaangsti päälle, meluvettä sisään ja menoksi, niin johan alkoi tapahtua. Meteli nousi korviahuumaavaksi fuksi-peippojen juoksennellessa sukkahousukulkuena pitkin baareja ja kävelykatua kohti kompassia, keräten adresseihin nimiä. Kompassilla odottikin jo seuraava ryhmätehtävä. Hankitut kurkut haaroväliin ja nylkytellen viestiä eteenpäin. Tässä vaiheessa meno oli ihtelläni jo riittävän sekavaa, eikä tuloksista jäänyt hajuakaan mieleen.

Nyt olikin vuorossa luovuus tehtävä - jänis istui maassa, mutta ei enää: laulun sanat uusiin puihin ja menoa lisää elintarvikkeilla. Kokeilimme ryhmämme kanssa luovuuden lisäämistä pantomiimi drinkintilauksella. Olisi ollut varmasti hauskeempaa jos baarimikot

olisivat edes yrittäneet. "Ai keskikaljaa", "no ei nyt perkele! etsätajuukunmäselitän". No Tequila tuli kun nuoleskeli kämmenselkää ja veti naaman norsulleen. Pitkin kaupunkia hajaantuneet parvet sekavia lauleskelevia peippoja suuntasivat Harjulle viimeiseen koitokseen, eli jänisistumaassapeippoper-versioon. Akrobatiaa ja räätöittämiä sanoituksia riitti, ja kun kaikki kymmenkunta ryhmää olivat esiintyneet niin olo oli aika täynnä exlastenlauluja.

Harjulta valui peippoja siivet repsottaen kohti Scandinkin jatkobileitä, jotka yllättivät jälleen suosiollaan. Jonotus oli taas vaihteeksi yhtä tuskaa. Puolituntia jonossa muutaman metrin liikkuen lopetti useilta taistelun paikasta auringossa, niinpä hajanaisia joukkioita biologeja löytyi ympäri kaupunkia bailaamassa aina sappinesteen makuiseen torstai aamuun.

Tapahtuiko valintaa, no ei kai kukaan matkalla nuu-

Harjun portaat toimivat juhlallisena ympäristönä kun tulevat biologit kokoontuivat tulien loisteessa lausumaan valaa. Toistakaa perässäni jylysi ylempää vuosikurssivaltaa edustava yli-pappi Mikko. Kautta bakteerien petrimaljan vannottu, ja ketunleivän syömisellä sinetöity fuksivala helpotti peippojen elämäntuskaa.

kahtanut, ja ehkä homma meni lähinnä oppiessa Jyväskylän yötä ja niitä tärkeitä taitoja, joilla pärjätään sitten paremmin tulevissa koitoksissa. Jos nyt jossain kävi katoa, niin seuraavan päivän luennoilla väki oli vähissä.

Tältä tähän: Tarmo

Jatkuu sivulla 17...

SYRINXIN HALLITUS VUONNA 2002

1. Miksi juuri sinä olet juuri tässä virassa?
2. Jos olisit eläin, mikä eläin olisit ja miksi?
3. Montako kuppia kahvia juot päivässä?
4. Mitä toivot joulupukilta?

Koonnut: Helen Cooper Kuvat: Pasi Kankaanpää & Helen Cooper

Puheenjohtaja Panu Halme

Puh.040 820 4799, sähköis: pahalme@cc.jyu.fi
Pääaine: EKO vm. 2000

1. Avaan suuni liiankin joka paikassa. Kaikki siis muistavat naamani ja narisevan ääneni. Olen myös reservin upseeri, joten olen tottunut johtamaan miellyttävästi. Aionkin pitää hallitukselle silloin tällöin sulkeisia.
2. Olisin George W. Bushin lapamato. Aiheuttaisin ripulikohtauksen aina tv-puheiden "God bless America"-kohdassa. Kaikki tietänevät miksi.
3. LIIKAA eli noin 3-8 päivässä.
4. Vastustan kovasti lahjoja, koska ne aiheuttavat turhaa krääsää kaikkien nurkkiin. Olen kuitenkin niin selkärangaton kaveri, että otan ja annan pari lahjaa joulussa. Tänä vuonna toivon pukilta ehkä huopakumisaappaita.

Tiedottaja Hanna Jalkanen

Puh. 050 369 6099, sähköis: hkjalkan@st.jyu.fi
Pääaine: YMP vm. 2000

1. No siis heti kun sain tämän sähköpostin missä mainostettiin tiedottajan hallituspaikkaa niin tiesin että tää on mun homma! Viihdyn kyllä sähköpostilla joskus useitakin tunteja päivässä" tiedottamassa" että eikös se jo kerro jotain?
2. Varmaankin delfiini, leikkisä, hassu, villi, vapaa ja virtaviivainen...siis ainakin haluaisin olla.
3. En koskaan ole juonut kahvia, enkä juo. Toivottavasti sitä ei huomaa.
4. ...hmm.. vaaleansinisen kylpytakin, hierontaa ja valmiin cumun seminaarityön.

Sihteeri Matti Häkkinen

Puh. 040 517 6856, sähköis: mihakkil@st.jyu.fi
Pääaine: EKO vm. 2000

1. Isännän virasta piti "ylentyä" ja hehkeän sihteerikön paikka oli Heikin jäljiltä vapaana...
2. Viirupöllö
3. Alle 50 (ehkä), kuka niitä sen tarkemmin laskee...
4. Lahjoja.

Kulttuuri- & liikuntavastaava Santtu Kareksela

Puh. 040 835 2084, sähköis: sskareks@st.jyu.fi
Pääaine: EKO vm.2000

1. Nakitukseksellan ei siis tässä asiassa ollut osaa eikä arpaa, vaan taustalla oli jo pidempi aikainen halu päästä valistuneen yksinvaltiaan otteen ohjaamaan ihmisten kulttuurillista ja liikunnallista suuntautuneisuutta.
2. SUSI. Tuo kairojen kuningas ja villin erämaan armoston saalistaja. Sanalla sanoen... Lounli Raidöör...
3. Seitsemän kertaa seitsemän (lisää kuolemattomia spete-lainoja, kuten kulttuuri fyryeriltä sopii odottaa). No ei... Oikeesti en juo ollenkaan.
4. Jos pukki tois Mojave-lasit(tm) ja Aromipesän niin ei kyllä tarvis murjottaa... (eikä hernekeitto palais niin usein pohjaan).

Varapuheenjohtaja Helen Cooper

Puh. 040 740 1409, sähköis: helcoop@cc.jyu.fi
PÄÄAINE: MOB vm. 1999

1. Koska Panua täytyy pitää silmällä. Varapuheenjohtajuus on minulle ns. eläköitymisvirka pj:n hommista. Olen silti edelleen innostunut ja kiinnostunut osallistumisesta, järjestämisestä, vaikuttamisesta ja kaikesta muusta ainejärjestöpuuhastelusta
2. Leijona. Ultra Bran kappaleessa kerrotaan väsyneistä leijonista, jotka nukahtavat savannin kuumuuteen, ja olen kesäkuumalla usein vähän tokkurassa.
3. 2-3.
4. Lahjoja, joista on iloa ja hyötyä läpi vuoden eli soittotunteja sekä Suomen Luonnon vuosikerran. Ei-materiaalisia toiveitani ovat ainakin, että jouluaattona verkkaan leijailisi lumihiihtaleita...

Nettivastaava Ville-Veikko Oksa

Puh. 040 744 3232, sähköis: viloksa@cc.jyu.fi
Pääaine: SOB vm. 1999

1. Vaikken mikään tietokoneguru olekaan, uskalsin kuitenkin hypätä Juha K:n saappaisiin vaikka numeroa liian suuret ovat. Illat kuluvat nyt ainakin rattoisesti :)
2. Kissoilla tuntuu olevan hauskaa.
3. 0 kpl. Ei ole addiktiota tullut.
4. Eipä tässä mitään suurempia tarvita.

Rahastonhoitaja Maija Häkkinen

Puh. 040 744 8008, sähköis: mhhakkin@cc.jyu.fi
Pääaine: BIO vm. 2001

1. Olen järjestelmällinen ja joskus ärsyttävän pikkutarkka. Rakastan laskelmien tekemistä, kirjanpitoa, asioiden järjestelyä ja yleensäkin kaikenlaisten lipupujen, lappujen ja kuittien kanssa säätämistä;)
2. Lumikko. Se on pieni ja vaalea, vikkelä ja ketterä, ei viihdy kauaa paikallaan...
3. Viisi, vähintään!
4. Uudet tanssitossut ja biologian sanakirjan...

Opintovastaava Leena Rauhala

Puh. 040 839 8554, sähköis: lennurau@cc.jyu.fi
Pääaine: MOB (opettajankoulutus) vm. 1999

1. Koskapa näyn tunkevani itseni aina sinne, missä tapahtuu...? Äh, kai se on pakko tunnustaa: olen oikeasti kiinnostunut opintoasioista ja haluaisin vähän käytännön kokemusta näittenkin hommien hoitamisesta.
2. Kissa. Saisi laiskotella kaiket päivät ja odottaa, että muut tekevät kaiken puolestani! Sitten saisi vielä pajauksia kaiken muun hyvän lisäksi. Kelpaisi minullekin, kun olen kuitenkin sen verran hellydenkipeä ihmisen...
3. Liian monta. Pitäisi vähentää...Onks kahvia??
4. Joulupukilta voisin toivoa vaikka pehmeitä paketteja ja hyvää (hengellistä) kirjallisuutta. Mitäs muuta?

Isäntä & Päätoimittaja Tarmo Ketola

Puh. 040 721 4852, sähköis: tketola@cc.jyu.fi
Pääaine: EKO vm. 2000 (1997)

1. Yleisesti halusin antaa pienen kontribuution syvinälle, koska olen yleensä kaikkialla mukana, mutta perinteisesti en ole laittanut tikkuakaan ristiin. Tuli tuosta isäntähommasta kiinnostuttua, kun halusin ruveta järjestelemään sitä Joensuun excua. Päätoimittajaksi ryhtymään sai tutustuminen 80-luvun kulttaisten vuosien ÄE-julkaisuihin, jotka olivat lähinnä matalaotsaista teekkarilätinää, siis huom. olisiko taas aika ottaa takapakkia, ja madaltaa taso typerillä jutuilla ja siirtyä takaisin leikkaa ja liimaa taittoon
2. Apina tai muu vikkela kädellinen, jos ovat niin hölmön näköisiä, niin niillä on pakko olla hauskaa keskenään.
3. Liikaa, mutta lukumääräinen arvio liikkuu 5-10 mukin tietämällä, riippuen yleisestä viretilasta ja tarvittavasta viretilasta.
4. Kiltti Joulupukki: Tarmo haluaa Taru Sormusten Herrasta -trilogian, (se on kuin Sinuhe, jonka voi aina ottaa hyllystä ja lukea vaikka sen kymmenennen kerran).

Emäntä Riikka Annika Smolander

Puh. 050 307 7347, sähköis: smoriik@st.jyu.fi
Pääaine: EKO vm. 2000 (1997)

1. Minä oon niin hyvä leipomaan pullia ja keittämään sitä ilolientä. Ja komentelemaan.
2. No kyllä ottasin mielelläni toisen karvaparsekissa Ni Nöyhtän turkin harteilleni. Sitä poikaa ei paljon murheet paina. Kun on ruokaa ja lämmin syli niin ai että on elo auvvoista.
3. 3-4 ja kerman kanssa.
4. Kun sais tohvelit niin ei olis sukanpohjat täynnä kissankarvoja ja kissan-hiekkamuruja.

VIRKAILIJAT

Biostuf-virkailija Elina Rantanen

Puh. 040 766 1255, sähköis: elinaran@cc.jyu.fi
Pääaine: EKO vm. 1999

1. Olen näköjänsä varmaan sitten hyvin yhteiskunta-valveutunut biologian opiskelija, joka on huomannut että asiat mättää itse kussakin yliopistossa ja asioihin voi vaikuttaa myös sekä valtakunnallisesti että Euroopan laajuisesti!! Vai oliko se vaan se ilmainen viina...
2. Haluaisin olla kaunis ja mahtava tiikeri mutta vaikka kuinka etsin niin löydän vain itsestäni pienen tuhisevan siilin.
3. Ihan pyöreä nolla.
4. Jaa, uusi rinkka olisi ihan jees...

Laatuhemmo Lasse Manninen

Puh. 040 515 8349, sähköis: lamanni@st.jyu.fi
Pääaine: KAL vm. 1999

1. Kuulemma sovin hyvin hommaan omalta osastolta.
2. Kissa.
3. 1-2.
4. Kannettava tietokone.

Valmennuskurssivastaava Hanna Plattonen

sähköis: hmplatto@st.jyu.fi
Pääaine: YMP vm. 2000

1. Ai miksi minä? Sitähän minä itsekin mietin. Ei sillä, että en pitäisi itseäni pätevänä tähän hommaan. Ehkä minussa asuu pieni byrokraatti ja organisaattori.
2. Minun mielestäni ihminen on eläin siinä missä hauki tai leppäkerthu. Mutta jos joku muu eläin pitää valita, niin olisin varmaan merikotka, koska rakastan lentämistä ja merta. Pidän myös kalaruuista.
3. Keskimäärin yhden, mutta on päiviä jolloin en juo yhtään kahvia. Kahvi on epäterveellistä ja siitä tulee paljon kuona-aineita elimistöön.
4. Minulla ei ole tapana pyytää mitään joulupukilta. Joulun markkinavoimien luoma kulutusjuhla, jolloin voi ostaa perheenjäsenille tyhjänpäiväistä roinaa, jota kukaan ei oikeasti tule ikinä käyttämään. Joulutortuista ja kalkkunasta kuitenkin tykkään kovasti.

Laatuhemmo Raisa Tiilikainen

Puh. 050 366 5342, sähköis: raitiilik@hotmail.com
Pääaine: EKO vm. 1999

1. No ainakin tykkään Laatuhemmon hommista ihan oikeasti. Tässä oppii tuntemaan opetushenkilökuntaa ja opiskelijoita, ja saa vaikuttaa järkevissä ja tärkeissä asioissa. Välillä nämä hommat vaan kiinnostavat enemmän kuin oma opiskelu..
2. Kai se on vedettävä vähän kotiinpäin ja sanottava, että olisin ehdottomasti PUPU! Jekku-kanin kanssa meillä on yhteistä ainakin se, että vaikka päällepäin vaikutetaan ihan herttaisilta, ollaan oikeasti aika v-maisia, itserakkaita kakkiaisia, jotka tekee kaiken omalla tavallaan...
3. Elintärkeän aamukahvin (3 kuppia) lisäksi tulee toisinaan juotua kahvia kopilla aivan järjettömästi. Mutta ehdoton minimi on se 3.
4. Pari tenttikirjaa ja pari kunnan romaania, jouluna on ehdottomasti luettava paljon!

Huiskilokoordinaattori Anni Pursiainen

Puh. 040 525 2870, sähköis: anpursia@cc.jyu.fi
Pääaine: YMP vm. 2000

1. Edellisvuoden huiskilokoordinaattori Leena lennähti virkaansa Huiskilonäytelmän kurjen roolista. Minä taas esitin viime vuoden näytelmässä korppia, joten on siis aivan luonnollista, että siivekkään näyttelijästä tuli jälleenkoordinaattori.
2. No mutta minähän OLEN jänöliini. Jänis sen vuoksi, että niillä on piitkät hienot korvat ja ne pomppivat lujaa.
3. En yhtään. Kahvi on pahaa. Tykkään tosin vahvasta teestä ja paljosta hunajasta.
4. Iloista joulumieltä ja maha, joka ei tule kipeäksi paljosta piparinsyönnistä.

Laatuhemmo Pasi Kankaanpää

Puh. 040 522 1090, sähköis: ppkank@cc.jyu.fi
Pääaine: SOB vm. 1998

1. Koska opetuksen laatuasiat kiinnostavat, ja haluan antaa panokseni aktiivisena opiskelijana, kuten mielestäni kaikkien kuuluisi. Tässä tehtävässä pääsee vaikuttamaan tärkeisiin asioihin, tutustumaan uusiin ihmisiin ja tekemään koko laitoksen kaikkien osapuolten kannalta hyödyllistä työtä.
2. Vaihtoehtoja on monia, mutta sanotaan nyt vaikka riskilä. Se on upean virtaviivainen ja värikykseenä tyylikäs, mutta ennen kaikkea se saa nähdä maailmaa sekä syvältä veden alta että ilmasta käsin ja asustaa ulkosaaristossa.
3. Keskimäärin ehkä 0,2.
4. Uutta GPS -navigaattoria purjeveneeseen ja paljon iloista joulumieltä koko maailmalle!

KERTOMUKSIA SAMALTA LEVEYSPIIRILTÄ

Teksti: Miina Kovanen
Kuvat: Raimo Saunanen

Seikkailukärpäsen purema, englannin sisälukutaidon huolestuttava muuttuminen tenttikirjojen ulkolukutaidoksi ja mukaansatempaava tutkimusaihe heilautti Keltinmäki-Ylistönrinne -akselille jumittuneen kompassini länteen viime keväänä. Viiden kuukauden kenttätöitä ohutsarvilampaiden parissa Yukonissa, Kanadassa, antoivat kuitenkin enemmän oppia kuin lähdin hakemaan – unohtamatta itse tutkimuksen valmistelua etukäteen ja nyt käsissä pyörivää graduntekelettä.

Ensimmäinen oivallus Atlantin toisella puolella säilyneestä erämaasta syntyi tienvarrelta. Katse harhaili pitkin loputonta laaksoa ja lumesta hohtavia vuorenhuippuja tavoittamatta ainuttakaan sähkölinjaa, metsänhoitoaluetta, metsäautotietä tai edes polkua. Alhaalla joen jäällä jolkotteli susi tai kojootti. Faron kylään oli matkaa vielä parisataa kilometriä.

Perillä sisäistin myös yhden syyn syrjäkylän asukkien runsaaseen maasturija mönkijäkantaan. Koskemattomien rinteiden kömpiminen nosti sisua vähän eri malliin kuin käppäily hyvin hoidetuilla suomalaisella metsänpohjalla (etenkin, kun kömpijä oli itsetuntoinen

erätyttö kahden kaksimetrisen matkakumppaninsa perässä). Lahouissa löytyi valinnanvaraa siihen malliin, ettei kääpäkurssin käynyt kannontonkija voinut olla kuvittelematta Velin tai Peten kommentteja moisesta.

Mutta oli siinä nelivetojen esiintymistiheydessä jotain muutakin.

Seepraksi nimeämämme ohutsarvinaaras eli uuhi.

Paikalliset valittelivat Faron Shellin kalista alle kolmen markan litrahintaa ja tarjosivat kyytiä kuntolenkkeilyni kesken. Muutenkin vastaanotto kylässä oli lämmintä lievien aktivistiennakkoluulojen kaaduttua. Savityökurssi talvella ja baseball kesällä paljasti monta sykkähdyttävää persoonaa, ja vaikka jatkuva moikkailu kävi ajoittain suomalaisen hermoille parikolmesataa taustaltaan kirjavaa, mutta pesunkestävää yukonilaista saivat oloni kotoisaksi ja tervetulleeksi.

Suurin huomiomme kohdistui kuitenkin eniten kylän lähellä märehyvän lammaslauaman arkielämään. Välillä niinkin tiiviisti, että lampaiden laskeminen jatkui vuorokauden ympäri valvetilasta riippumatta. Luonnonvaraisia ohutsarvilampaita (*Ovis dalli*) arvioidaan olevan Pohjois-Kanadan vuoristoissa seuduilla reilut 113 000 yksilöä. Meidän tutkimusalueellamme eleli neljä-viisikymmentä uuheta ja karitsaa, jotka vaihtelevasta turkinväryksestään huolimatta edustivat harvinaisempaa alalajia, Stonen lammasta (*Ovis dalli stonei*). Varsinaisia sarvipäitä, aikuisia pässejä, tarkkailimme pienemmässä talvilaumassa. Valokuvaamalla ja piirtämällä opimme tunnistamaan nelisenkymmentä lammasta, joiden käyttäytymistä vertailimme ihmisen (lue: Raimon) tai saalistajan läheystyössä. Lisäksi tarkkailimme vastasyntyneiden karitsojen ja niiden emojen käyttäytymistä ja selviytymistä maakotkien, kojoottien, ahmojen, mustakarhun ja ilveksen reviiirillä.

Faron kylä perustettiin 60-luvun lopulla avatun lyijysinkkikaivoksen myötä. Intiaanien perinteinen nimi Faron vuorille oli kuulemma ”Mountain of Plenty”, ja huolimatta Pohjois-Amerikan suurimman PbZn-avolouhoksen kukoistuksesta ja konkurssista on alue edelleen tunnettu runsaista riistaeläinkannoistaan. Päätieltä syrjässä sijaitsevan kylän yhdeksi matkailuvaltiksi onkin kaavailtu juuri ohutsarvilampaita. Noh, totta puhuakseni nykyiset parisataa mukavuudenhaluista kyläläistä eivät näyttäneet saavan kovin mittavaa häiriötä aikaiseksi. Mutta ainaakaan eteläisemmän paksusarvilampaan (*Ovis canadensis*) tai eurooppalaisen

muflonin (*Ovis musimon*) kokemusten perusteella ei ihmisen myöskään turistin - vaikutusta uskalla vähätellä. Tutkimalla lampaiden käyttäytymistä opimme, mitä asioita tulisi huomioida kun ohutsarvilampaita halutaan suojella ihmisen toiminnan vaikutuksilta.

Jyväskylä (62N, 25W), Faro (62N, 133W). Maaliskuusta heinäkuuhun mennessä ehdin nähdä samanlaisenerilaisen maiseman heräävän hyttystulvaan. Loppupalvella oli hiljaista äänestä oravaa ja uteliasta kuukkelin amerikanserkkua, harmaanärheä (tai tuttavallisemmin ”whiskey jack”, vis-

kijaska) lukuunottamatta. Kevätmuuttajien tulviessa etelästä ja karhujen ja piikkisikojen vedellessä viimeisiä unia osasi sitten taas nauttia ympäröivistä elämän äänistä. Kesken neljän minuutin lampaantuijotusta kuulin jonkun jolkottelevan ohitseni tiellä. Kopsuttelu ei täsmännyt karhuun sen paremmin kuin Raimoon tai Johniinkaan, joten päätin tuijottaa kaukoputkesta vielä loputkin minuutit. Kellon käytyä näin vilauksen hirvestä, joka oli ihan yhtä hölmistyneen oloinen kuin minäkin.

Projektilla on myös nettisivut osoitteessa: www.cc.jyu.fi/~johloeh

EKOLOGIT (T)YÖSSÄ

Koonnut: Matti Häkkilä

Mieti mielessäsi mahdollisimman omituinen tutkimusprojekti. Todennäköisesti sellainen on jo käynnissä jossakin. Työstäessäsi ajatustasi hieman saatat huomata siinä olevan hivenen järkeä mukana (sen puuttuminen ei välttämättä estä tutkimuksen toteuttamista). Jos aivosi eivät vielä nyrjähtäneet, jatka ajattelua ja mieti tilannetta, jossa sinulle maksetaan tämän kehittelemäsi tutkimuksen tekemisestä. Jos pääsit näin pitkälle, sinussa voi olla ainesta tutkijaksi. Jos et vielä vakuuttunut, kesätyö tällaisen tutkimuksen parissa vakuuttaa sinut. Tai sitten ei.

Seuraavassa muutamien paatuneiden ekologiiden kokemuksia ihmeellisen luonnon ja vielä ihmeellisempien tutkimusten keskeltä.

HAAVEILUA JUKI-JUKIMAASSA

Matti Häkkilä

Sudenkorennot, nuo alkukantaiset saalistajat, ovat kiehtoneet ihmismieltä jo kauan, etenkin eräitä mieliä laitoksemme 4. kerroksen uumenissa. Sudenkorentojen, tai tuttavallisemmin sudareiden tutkiminen onkin mielekäästä puuhaa. Maastotyötä voidaan tehdä vain kesällä, ja silloinkin ainoastaan kauniilla säällä. Paahteisena hellepäivänä on miellyttävää kahlata viileässä joessa kauniin sinisiä korentoja haavien. Korento mitataan, merkataan

ja päästetään takaisin vapauteen (tai vaihtoehtoisesti laitetaan filmipurkissa pakastimeen...). Helppoa kuin mikä! Joinakin päivinä kiikaroidaan korentokoiraiden puuhia ja juorutaan niiden kaikki tekemiset nauhurille. Keski-Suomen maisemat ja jokiluonto tulevat varmasti tutuksi, sillä useimpien tutkijoidensa lailla myöskään korennot eivät ole kovin urbaaneja eliöitä.

Sadepäivinäkin aika kuluu nopeasti filmipurkkeja korkittaessa tai arkistoa järjestellessä. Jos jotain vikoja hakeamalla hakee, niin paarmat, auringon polttamat olkapääät ja haisevat kumisaappaat voitaneen lukea niihin, mutta kannattaa muistaa, että palkka juoksee huonoinakin hetkinä. Kaiken kaikkiaan, työ on leppoisaa, porukka mukavaa ja palkkakin kohtalainen. Jos maastotyöt kiinnostavat, kannattaa

pysyä hyvissä väleissä sudarimiesten ja -naisten kanssa. Intomielisimmät tekevät aiheesta gradun tai jopa väitöskirjan, ja jotkut kuulemma julkaisevat kirjojakin...

KROONIKKONA SEILISSÄ

Satu Kuntsi

Tiskausta ja näytepullojen valmistelua. Tasapainoilemista kapeilla koealtaita kiertävillä lankuilla viisimetrisen näytteenottoputken kanssa. Myrskyssä hajonneiden allassäkkien paikkausta sateessa teipillä, joka ei kastuttuaan enää muista paikkaansa maailmassa. Kuivuneen merirokkokasvuston raaputtamista pontooneista puutiaisia vilisevässä ruohikossa maaten ja

Suhonen & korento

valkoista pölyä köhien. Oranssiksi lohikäärmeeksi ristityn öljypuomin saattamista vesille. Tuntikausia kestävä klorofyllin suodatusta. Heräämistä aamuviideltä. Kiukkuisia ummikkobussikuskeja. Mereen putoavia tutkijoita. Pieleen meneviä kokeita ja väärästä suunnasta puhaltavia, liian kovia tuulia. Myrkyllisiä pahissinilevälauttoja, jotka hajoavat juuri silloin kun niitä tarvittaisiin. Kaiken huippuna surrealistisen pitkät ja verkkaiset saariviikonloput, kun ainoa kohtaamasi ihminen on oman peilikuvaksi lisäksi saman kohtalon kokenut työtoveri ja ainoa teille jätetty ruoka kymmenen litraa toissapäiväistä kaalilaatikkoa.

Kahden viikon motissa olon jälkeen viikonloppuloma ihmisten ilmoilla autoja ja väenpaljousta säikkyen ja taas paluu saareen syyttä ei Seilissä, entisessä lepra- ja mielisairaalassa, työskenteleviä tutkijoita kutsuta kroonikoiksi. Ja tästä kaikesta huolimatta monet palaavat kesä toisensa jälkeen. Itsekin olen tähän syyllistynyt. Jokin masokistisen sieluni syövereissä janoaa Seilin matelevaa elämänrytmiä ja täydellistä eristyneisyyttä.

Päivän uutisilla ei ole merkitystä, kännykkä kuuluu vain jos osaa löytää juuri sen oikean kohdan pihamaalta ja Turun Sanomienkin saapuminen on kiinni lähinnä siitä, onko kukaan jaksanut hakea sitä postilaiturilta.

On aikaa samota kolmen kilometrin pituinen saari päästä päähän ja oppia tuntemaan se läpikotaisin, istua rantakallioilla ja mietiskellä itsensä mielenhäiriöön ilman, että kukaan on häiritsemässä.

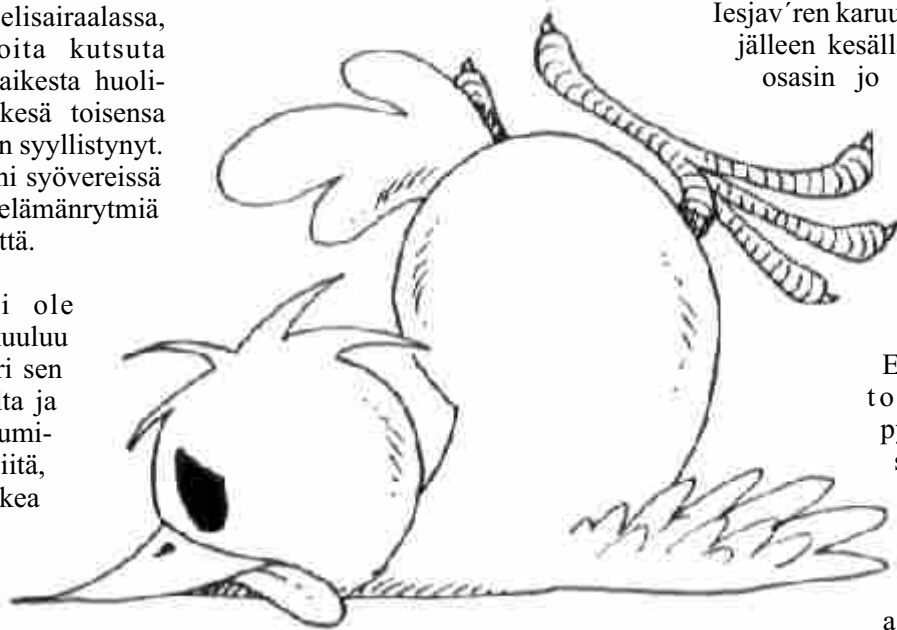
‘Tästä huolimatta Buster silti toisinaan ampaisee asemalaiturista kohti Nauvon yöelämää kyydissään kourallinen nuoria tutkijanalkuja. Seuraava aamu on mukava viettää hämärässä labrassa tuijottaen meriveden hidasta valumista filteriin.

”...IHAN VAAN LEIKKI- JA SEIKKAILUMIELELLÄ!”

Leena Soininen

Norja - Finnmarksvidda - Iesjav’ri. Tuulta, kylmää, ei puun puuta, pieniä saaria ja vettä silmän kantamattomiin ja ruotsalaisia. Ketä varten? No, ainakin Uumajan yliopiston dosentti Lauri Oksanen viihtyy opiskelijoineen jo toistakymmentä vuotta paikan päällä ikuisuusprojektinsa parissa. Hankkeessa tutkitaan harmaakuvemyyrän vaikutusta pedoista vapaiden rehevien saarien kasvillisuuteen.

Minä satuin Iesjav’ri-järven kylmään viimaan sattuman kautta suhteilla. En tosiaan tiennyt minne olin lähdössä

lukiolaisteininä kesällä 1998, halusin vain ulkoilmakesätöitä. Ja niitä sain. Kolme viikkoa asuin muutaman ruotsalaisopiskelijan kanssa pienessä kodassa keskellä suurta ulappaa pienellä saarella. Pesumahdollisuuksia ei ollut kuin +4-asteinen vesi, kauppaan ei päässyt, kaminaa ei ollut, jääkaappi kaivettiin maahan tunkion viereen ja vessaa oli koko saari.

Ruotsalainen Uno Turhapuron olinen entinen voimanostaja Jonas oli assistenttini, ja opasti kuinka myyriä pyydetään ep-loukuin ja kuinka niiltä leikataan kynsiä yksilöiden merkkaa-

miseksi. Eihän se hyvin mennyt, niinpä siirryin laskemaan myyrien kuluttamien varpujen määriä. Jokaiselta saarelta, mistä myyriä pyydettiin, piti laskea ja merkata määrättyiltä alueilta elävät, kuolleet ja syödyt mustikat, puolukat ja hillat, joskus jopa variksenmarjat. Kepeästihän se suomalaissoutuvene kulki halki suuren ulapan 1,5 metrin aaltoja väistellen. Toisaalta sankempi sumu haattasi välillä näkyvyyttä ja lisäksi kippiari-Jonas saattoi toisinaan nukahtaa moottoria ohjatesaan... Kolme viikkoa tuntuivat pitkiltä, erimielisyydet Jonaksen kanssa suurilta (varsinkin kun kommunikaatio ruotsiksi ei ollut kovin sujuvaa) ja trangiariuoka alkoi maistua puulta. Lupasin itselleni, etten palaa enää koskaan.

”Jo, men hejssan Leena, det är ju trevligt att träffa igen!” Jonashan se siinä. Kaksi vuotta kului unohtaa koko Iesjav’ren karuus, ja paikalle päästiin jälleen kesällä 2000. Nyt sentään osasin jo hommat, ja lisäksi ruotsinkielenkin. Ja jostain selvisi, että järven toisella puolella on saamelaisukon sauna, jota Oksasen projektilaiset saavat käyttää. Elämä näytti siis aivan toiselta. Myyrien pyynnin ja kasvillisuuden merkkauksen lisäksi siirsimme isoja turvemättäitä veneillä myyrien kaluamilta saarilta edelleen reheville saarille ja

vastaavasti reheviltä saarilta syödyille. Päivät kuluivat letkeästi hyvässä seurassa auringon paistaessa ja kodassa mukavasti kahvitellessa. Olo oli siis ihan hyvä, mutta makaroni ei kuitenkaan maistunut enää syksyllä, makuupussi ei houkutellut enää untuvillaan, lämmintä hampaidenpesuvettä oli ikävä ja selkänöjällistä tuolia kaipasi alleen. Tällä kertaa ilmat sentään olivat poutaisat, eikä pahempia myrskyjä tullut, mutta aika extrem-oloissa kesänsä saa Iesjav’rella vietettyä. Jäätelöä ja rullaluistimia ei kannata edes ajatella. Nyt olen tosissani päättänyt, että enää en sinne lähde...

KÄYTTÄYTYMIS- EKOLOGISTA MAASTOTUTKIMUSTA PUUKIIPIJÄLLÄ

Heikki Helle

Tänä huippututkimuksen kultakautena kaikki on mahdollista. Seuraavassa kuvailen eräitä huippuluokan käyttäytymisekologisia maastotutkimuksia, joita on harrastettu puukiipijöiden parissa.

Uusimpien trendien mukaisesti puukiipijälläkin päätettiin selvittää, miten keinotekoisesti kasvatettu pesäpredaatoriski pistää kiipijävanhempien pään pyörälle. Ei muuta kun kaivettiin esiin kanadalaisvalmistainen ovenkolkutintikka, sitaistiin sen

jatkeeksi pilkkisiima vapoineen ja käytiin näreenpersiiseen nykimään vavasta. Puutikka sitten kolkuttelee kiipijänpöntön kuvetta. No olivathan siinä kiipijäemot huuli pyöreänä, mutta ei siitä kyllä mitään tolkkua irronnut. Vaan menipä kevätkesä mukavasti kiipijöiden oville kolkutellessa. Suomalainen puukiipijä ei varmaan uskonut puista ovenkolkutinta tikaksi. Tikan väritys muistutti enemmän pohjoisamerikkalaista mahlatikkaa vaikka sitä vähän korjauslakalla korjailtiin. Ainakin lajintuntemus on siis kiipijällä hallussa, miksei sitä ole enempää tutkittu?

Puukiipijöiden ravintokohteita selvitetessä kätevin keino on imuroida kaarnanrakoja. Siispä auton perä täyteen Bilteman rikkaimureita ja autonakkuja. Siinä oli useampikin maanomistaja ihmeissään, kun imurit lauloivat Konneveden kuusimetsien

siimeksessä. Pientä lisäjännitystä siivoiluun toivat satunnaiset imuripalot: esimerkiksi sateella ei kannata suuremmin imuroida. Mutta eihän siinä sen kummempaa, savun hälvettyä tarkistetaan kytkennät ja taas imuri laulaa ja puunrungot puhdistuvat.

Onneksi tässä vaiheessa imuroitiin puuta vain tyveltä, mutta eiköhän vaan joku kerta keksitä, että olisi hyvä saada myös koko latvus imuroitua...

Hölmömmästä saattaa vaikuttaa, että eihän näissä hommissa tolkkua liene lainkaan. Mutta totuushan on se, että me ekologit selvitämme kaikki luonnonilmiöt ja parannamme maailman. Jospa aloittaisin vaikka pysäyttämällä ilmaston lämpenemisen ja sitten hyydytän maailman väestönkasvun. Puukiipijän avustuksella! ☺

Jatkuu sivulla 20...

KAIKKI KAIKKIEN PUOLESTA

Teksti: Panu Halme

Kuvat: Leena Soininen ja Jenny Hämäläinen

Yhteishengen puutteesta puhutaan. Syrinxlääisistäkin joku on maininnut kylmäkiskoisuuden ja yhteishengen puuttumisen olevan läsnä jatkuvasti. Itse olen vahvasti eri mieltä. Jos yhteishenki kuitenkin oikeastikin on vähissä, niin tilanteesta voidaan mielestäni ainakin osittain syyttää yliopiston opiskelujärjestelmää, joka ei yleensä rohkaise meitä opintojen puitteissa tutustumaan toisiimme kunnolla. Toisistaan irralliset kurssit, joissa osallistujajoukko vaihtuu koko ajan, eivät anna ainakaan ujommille mahdollisuutta aktiviseen ja rohkeaan kommunikointiin. Alla on kertomus siitä, miten yhteishengelle kävi kun opinnot asettivat saman joukon puuhailemaan yhdessä mukavia kokonaisen kevään ajaksi.

On siis ekon kenttis kesällä 2001. Koko kevään suunnilleen sama, ekon cumua tekevä porukka on istunut päivittäin luennoilla ja laskareissa sekä väsännyt seminaaritöitä toisilleen esitettäväksi. Toukokuussa on käyty porukalla lintukurssilla ja nyt on siis oltu kesäkuun alusta Konnevedellä opettelemassa kenttätutkimustaitoja.

Ensimmäiset viikot kuluvat mukavasti. Opintojen ohella istumme nuotiolla aamuviiteen, kalastamme ja opettelemme ultimaten alkeita. Yllätyksenä ainakin minulle on paljastunut, että ihmiset oikeasti näkevät vaivaa porukan viihtymisen eteen. Yksi lämmittää saunaa, toinen savustaa kaloja ja kolmas väsää koko porukalle pizzeria. Ravintola Mierontiehen katoavat kuppikunnat loistavat poisalollaan ja ihmiset viihtyvät keskenään. Ketään ei tunnu häiritsevän se, että joutuu välillä auttamaankaveria.

Neliviikkoinen kurssi tuntuukin kuluvan nopeasti ja pian alkaa jo viimeinen viikko. Poikien huoneessapäätämme järjestää tiistai-illaksi pienet juhlat. Epäilyttävistä lähteistä saatu denupirtu tekee kauppansa ja jonkun asteen pileet saadaan pystyyn. Päätämme myös Mikon kokemuksiin perustuen laskea Siikakosken venerännin pelastusliiveissä. Rännilaskun teemme onneksi jo alkuillasta.

Keskiviikkoillan ohjelmassa on ultimatepeli Häyrylässä ja sitä ennen koskenlaskun uusinta. Mukaan houkuttelemme tällä kertaa kymmenkuntamuu-

takin extremeurheilijaa. Yritämme padota rännin ihmismuurilla, mutta koski vie auttamatta voiton.

Torstiaamuna tuntuu haikealta kun tietää ehkä elämänsäparhaan kurssin olevan loppusuoralla. Päivä kulutetaan syöttämällä kurssityödataa SPSSään ja siivoamalla neljän viikon sixpacpahveja sängyn alta. Alkuillasta päästään onneksi taaskoskeen. Koski on kylmempikuin eilen ja sen jälkeen sauna maistuu mahtavalta. Tullessani saunasta minut ohjataan aseman legendaariselle grilliterassille. Mato kaataa pirrejuomaa lasiini ja hymyilee tavalliseen tapaansa naama vinossa. Ympärilläni olevilla ihmisillä on jotenkin ihmeellisen mukavaa. He viihtyvät keskenään ja ovat onnellisen näköisiä.

Pian joukko käsketään sisälle aseman ruokalaan. Minä ja Mikko saamme tulla vasta viimeisenä. Valonnopeasti meillä leikkaa, että jotain synttärimeininkiä näyttää olevan meneillään. Mikolla päivä osuu juuri kohdalleen, itselläni pari päivää pieleen. Tulemme sisään kynttilöillä valaistuun ruokalaan. Edessämme on pöytä, joka on reunustettu kedon kauneimmilla kukilla. Keskellä pöytää on kakku tekstillä *Mikko sydän Panu, Ekologian kenttäkurssi 2001*. Kakun ympärillä on tarjottimilla karjalanpiirakoita munavoilla ja graavilohella sekä savustettuja taimenia.

Koskenlaskua

Ihmiset laulavat ja nauravat ja me tuijotamme suu auki. Leikkaamme kakun hääparityylillä ja poljen Mikolta varpaat letuiksi. Otamme piirakkaa lautaselle ja istumme pöytään.

Seuraavan puolituntisen kulutan hyvästä olostäristen, onnellisen hymy naamallani. Mikolla on osapuilleen sama meininki. Porukka on tosiaan tehnyt valtavan täytekekun, vääntänyt omin pikku kätösin hirmuläjän karjalanpiirakointa, savustanut kalaa ja koristellut kaiken ihan vaansen takia, että meillä kaikilla olisi mukavaa. Ja etenkin kai sen takia että meillä syntäripojilla olisi hyvä meininki.

Saatuamme kakut kupuumme siirymme pikkuhiljaa takaisin terassille juomasammion ääreen. Jotenkin alkoholi tuntuu kuitenkin olevansivuosassa. Olo on niin hyvä, että oikeastaan kaikki tuntuu olevan sivuosassa. Yksinkertaisesti tuntuu vain mukavalta. Pilvi kikattaa, Jarno tilittää,

sakemani sammaltaa ja kaikilla on toisilleen jotain kerrottavaa. Ihmiset luottavat toisiinsa ja kertovat asioita, joita ainakaan vanhan hollolalaisen mittapuun mukaan ei ihan kenelle tahansa kerrota.

Osa porukasta tanssii, osa hukkaa silmälasinsa rantaveteen ja loput istuvat terassilla yölaulajia kuunnellen. Aamukuudelta viimeinen osasto alkaa siirtyä pariaksi tunniksi untemaille. Aamulla pieni porukka istuu

kirjaston pöydän ääressä ja kiroilee kurssin loppumista. Olisi näköjään maistunut pidempäänkin.

Niin kauan kun tällainen opintojen puitteissa on harvinainen poikkeus, meidän on itse vastattava siitä, että tunnemme opiskelukaverimme ja välitämme heistä oikeasti. Syrinx antaa siihen loistavia mahdollisuuksia, niihin on vain tartuttava. ☺

Mutta en nyt kuollaksenikaan muista, mikä... No, mennään silti asiaan. Joskus pohdimme pienellä porukalla, että akateemisia opiskelijoita tuntuu vaivaavan merkillinen "hajamielisyysoireyhtymä" - ainakin erilaisia hajamielisyysjuttuja kuulee jatkuvasti. Pohdiskelumme innoittamana keräsin puolen vuoden ajan opiskelijoidemme kertomia tarinoita. Tässä nyt on osa niistä ilmentämässä tätä merkillistä tautia. Mitään sanatarkkoja lainauksia nämä eivät ole (kukas tällaisia nyt sanatarkasti muistaisikaan), mutta tositarinoita kaikki.

TYYPILLISIÄ OIREITA

Tyypillisimpiä hajamielisyysoireyhtymän oireita tuntuu olevan tavaroitten unohtaminen sinne tänne. Tämä havainnollistuu seuraavissa kertomuksissa:

"Kämpiksieni jättää jatkuvasti epähuomiossa tavaroitaan huoneeseeni.

TÄSSÄ PITI OLLA JOKU OTSIKKO

Teksti (muistaakseni): Pasi Kankaanpää

Kerran hän viipyi puoli tuntia huoneessani, ja myöhemmin illalla keräilin hänen sillä kertaa jättämänsä tavarat: kahvikuppi, villapaita, avainnippu, kännykkä, lompakko ja tenttikirja. Hän ei ollut huomannut mitään puuttuvan, ja ihmetteli, miten hänen tavaransa olivat päätyneet minulle..."

"Unohtin pastilliaskini tietokonealuokkaan koneen viereen. Paria tuntia myöhemmin osuin sattumalta samalle koneelle, ja löysin karamellini. Ihmiset tuijottivat, kun rupesin syömään 'löytökarkkeja'. Pois lähtiessäni unohtin tietenkin jälleen askin tietokoneen viereen. Parin viikon kuluttua tulin jälleen tietokoneelle, ja kas, siellähän ne karkit yhä olivat, syömäkelpoisina."

"Erään päivän aikana löysin seuraavan kokoelman kadonneita tavaroitani: Syrinxin kopilta muistiinpanovihkoni, tietokoneiden vierestä kalenterini ja penaalini, parkkipaikalta kaulahuivini ja solubiologian käytävältä kirjani."

OIREYHTYMÄ VALLOILLAAN ARKTISISSA ASIOISSA

Hampaiden pesu on ehdoton klassikko hajamielisyystarinoiden kohdalla, vai mitä mieltä olette seuraavista?

"Ihmettelin, että hammastahnani maistuu hieman oudolta. Jälkeenpäin tarkastin tuubin, ja huomasin pesseeni hampaat hiusgeelillä."

"Toisinaan en muista, joko pesin hampaani. Silloin tarkastan, onko hammasmuki märkä. Jos on, tiedän pesseeni hampaat."

"Pesin eräänä aamuna hampaani kaksi kertaa peräkkäin. Laittaessani harjaan tahnaa kolmatta kertaa aloin epäillä, että jotain on vialla... Myöhästyin luennoltakin."

Jos hampaiden pesuun liittyy hajamielisyyttä, niin näyttää sitä löytyvän myös kauppareissuista:

"Kävin kaupassa. Pari tuntiakotiin paluun jälkeen rupesi mieleni tekemään ostamaani maitoa, jolloin totesin ostoksieni yhä olevan repussa latialla."

"Kävin kaupassa ja käveltyäni kotiovelle muistin, että olinkinmennytt kauppaan pyörällä."

"Kävin tänään kaupungilla ja samalla kaupassa. Päätin sitten käydä kaverini luona kylässä. Panin ostokseni hänen jääkaappiinsa ja puhelimeni pöydälle. Kun sitten lähdin, kello oli jo yhdeksän ja talon alaovi lukossa. Huomasin sillä samalla hetkellä, kun ovi napsahti takanani lukkoon, että kappas, jäi puhelin. Ei muuta kuin lähimpään puhelinkoppiin soittamaan. Homma hoitui, sain haettua puhelimeni ja lähdin pyöräilemään kotiin. Sitten tulikinpuolimat-kassa sellainen välähdys, ettätaisi jäädä jotain jääkaappiin... Sielläovat vieläkin, ja kaveri lähti lomalle kotikaupunkiinsa. Sillä lailla. Onneksi ei ollut kovin paljon tavaraa."

MIELEN HAJANAISUUTTA MYÖS OPISKELUN YHTEYDESSÄ

"Tenttiin lukiessani ihmettelin aina välillä, kun talon putkistot kohisivat niin voimakkaasti. En kuitenkaankiinnittänyt asiaan sen kummempaa huomiota. Lopulta ryhdyin kuulostelevaan ääntä tarkemmin, kun ei se ottanut loppuakseen. Kiersin pitkään asunnossani korva seinässä yrittäen paikallistaa kohinaa. Päädyin lopulta omaan vessaani. Hana syöksi vettä täydellä vauhdilla. Olin unohtanut sen päälle edellisellä WC-käynnillä, josta oli kulunut tunteja."

"Ystäväni katseli hiljaisena tyhjyyteen labrassa. Yhtäkkiä hän huudahti kovaan ääneen: TÄH!? Kysyttäessä sanoi vain hämmästyneensä omia ajatuksiaan."

"Kysyin tuttavaltani, oliko hän jo tehnyt tentin, johon olin juuri luke-massa. Hän kertoi tehneensä. Seuraavalla viikolla kysyin samalta henkilöltä jälleen, oliko hän tehnyt kyseisen tentin - enhän minä nyt muistanut sitä jo kysyneeni. Tunnin kuluttua kysyin taas samalta henkilöltä samasta tentistä. Kun hän sanoi, ettei tilanne ole tunnissa muuttunut, aloin hämähästi muistaa tiedustelleeni häneltä asiaa jo aiemmin..."

SATURNUS, KOOKAS RENGASPLANEETTA

"Puuhailin rauhassa huoneessani, kun kuulin kämppikseni keskustelua:

-Onko sinulla jotain uunissa?

-Ei ole...

Karmaiseva aavistus hiipi mieleeni ja ryntäsin keittiöön. Perunani olivat

unohtuneet hellalle kiehumaan ylikuumaksi tunniksi. Vesi oli tietysti haihtunut ja mukulat olivat mustia kuin hiilet. Keittiössä haisi vielä viikonkin päästä."

"Ylistön ruokalassa oli lihakeittoa. Söin sitä pitkään haarukalla, ennen kuin huomasin erehdykseni. Seuraavana päivänä ruokalistalla oli hernekeittoa, ja rupesin sahaamaan sitä veitsellä ja haarukalla. Silloin aloin epäillä, että ruokavälineiden käytössäni on jotain pielessä."

"Kun tulimme kämppikseni kanssa joululomalta, asunnossamme odotti mieluista yllätys. Jääkaappi oli aivan täynnä vihertävää hometta ja haisi kerta kaikkiaan järkyttävältä. Sen sisällä oli myös suuri joukko banaanikärpäsiä! Kaappi oli vahingossa mennyt joululomaksi pois päältä. Haju ei lähtenyt mihinkään kolmen perusteellisen pesunkaan jälkeen, ja banaanikärpäset levittäytyivät tietysti hanakasti ympäri asuntoa."

Herää kysymys, miten banaanikärpäset olivat jääkaappiin alunperinkin päätyneet? Toisaalta, olisihan homeissa ja kärpäsisissä ollut kyseisille biologiyoille paljon tutkittavaa...

PAHIMILLAAN OIREIDEN ILMETESSÄ TIHEÄN

Yleensä virheistä oppii. Silti jotkut hajamielisyydet tупpaavat toistumaan kerta toisensa jälkeen:

"Huomasin ystäväni haahuilevan Ambioticalla etsivän näköisenä.

Hänellä ei ollut aavistustakaan, mihin hän oli edellisenä päivänä jättänyt labratakkinsa.

Seuraavalla viikolla kysyin, löytykö takki. Ei ollut löytynyt. Ystäväni ei kuitenkaan raaskinut ostaa uutta takkia, ja hän oli saanut jostain kelvollisen lyhythihaisen takin. Hän oli sitten vanhasta likaisesta labratakistaan irrottanut hihat ja ommellut ne lyhythihaiseen takkiin. Näin hän oli saanut itselleen käyttökelpoisen takin.

Kului viikko, ja jälleen näin ystäväni hortoilevan epämääräisen näköisenä ympäriinsä. Suurella työllä tehty labratakki oli mystisesti kadonnut. Myöhemmin takki kuitenkin löytyi. Se oli jäänyt luentosaliin, josta ystäväni oli opiskelijatoveri oli sen bongannut ja toimitti omistajalleen.

Kuinkas sattuikaan, seuraavana päivänä ystäväni oli jälleen hukannut takkinsa! Tällä kertaa se oli päätyneet kaverin reppuun, josta se palautui lopujen lopuksi omistajalleen.

Ilman huomaavaisia opiskelijakavereita olisi ystäväni joutunut hankimaan kolme uutta labratakkia kahden viikon sisällä. Pitääkin kysyä, mikä hänen labratakkitilanteensa tällä hetkellä on..."

Toisinaan taas hajamielisyyksiä kasaantuu kerralla aivan uskomaton määrä:

"Minulla oli tänään niin huono päivä, ettei aikoihin. Lompakko ja avaimet unohtuivat kotiin lähtiessäni kaupungille, kaadoin irtokarkit kaupan lattialle, olin jäädä auton alle ja poltin leivän uunissa aivantuhkaksi (olen yrittänyt tuulettaa kaksi tuntia, haju on aika sitkeässä). Poltin myöskin sormeni."

PITKITTYY USEIN YLI OPISKELUAJAN

Kun puhutaan akateemisista, koskee se tietenkin myös henkilökuntaa ja muita valmistuneita. Hajamielisyyttä ei missään nimessä rajoitukaan opiskelijoihin (eikä kyllä varmasti akateemisiin), mistä esimerkkinä toimitaan tämä tarina:

"Oli tentti, eikä tentinpitävää opettajaa näkynyt missään. Muutamameistä opiskelijoista lähti katsomaan, olisiko hän työhuoneessaan. Siellähän tuo oli, ja sisäänastuessamme lausahiti ensimmäisenä: 'Ihmettelin muuten eilen, kun tulin tenttiä valvomaan, eikä ketään ollut sitä tekemässä.' Opettaja oli siis kyllä saapunut tenttiä valvomaan, mutta vääränä päivänä."

JOHDANTO

"Tullessani lähes viikon pituiselta lomalta löysin kerrostalonirappukä-

tävästä mytyllisen sukkiani. Minulla ei ole aavistustakaan, miten ne olivat sinne päätyneet..."

"Kaijalanniemen bileiden jälkeen jäi äkkilähdössä pyjama päällysvaatteiden alle. Asia unohtui, ja laitokselle saavuttuani rupesin normaalisti riu-suutumaan. Kaveri naurovi vieressä ihan kippurassa, että ei ehkä kannattaisi sinä päivänä ottaa päällysvaatteita pois..."

"Kävelin sateessa kotiin, ja kotiovelle muistin läpimärkinä, että minullahan oli sateenvarjo repussa."

Minkä johtopäätöksen tekisimme näistä kertomuksista? Kenties aivomme ovat niin keskittyneitä vaatimaan opiskeluun ja tieteen tekoon, että ne päättävät vastapainoisesti silloin tällöin lomilla "pienempien" asioiden kohdalla. Koittakaamme nyt kuitenkin olla tarkkoina, ettemme joku päivä huomaa vaikkapa polttaneemme Ambioticaa vahingossa maantasalle. (Onneksi mitään näin vakavaa ei yleensä tapahdu, vaan saatamme vain esimerkiksi muistaa ihmisten nimistä pelkästään kaksi ensimmäistä kirjainta.) Suurkiitokset kaikille tarinoita "luovuttaneille"! [Muista tarkistaa otsikointi.]

Jatkuu sivulla 22...

TUNNISTA HENKILÖKUNTASIVIA

Teksti: Sergei Istumalentic

Ketkä laitoksen tutkijat luuhaavat anagrammien takana? Järjestä kirjaimet uudelleen niiden tiedät! Oikein vastanneiden kesken arvotaan puheenjohtajan hymy.

Korostettakoon, että anagrammit ovat pelkästään tekijänsä sairaan mielikuvituksen tuotetta ja yhtymäkohtia esikuviin ei todellisuudessa taatusti ole.

1. kahjo tinaeno
2. toi kämmi-Jorma
3. sun uhojenkka
4. SM-heppa, anna jo!
5. Oo! Kiima-Ari!
6. O. Kumimatto
7. kumma alaorkku
8. hinaajat nai Mervin
9. K.I. Lantakarju
10. sellainen vako
11. henkarinänni
12. Auto-anal&oral

SYRINX HAASTAA VÄSYNEET RIISTÄJÄT SYRINXIN VALMENNUSKURSSI - VAIHTOEHTO REILUN LIIKETOIMINNAN PUOLESTA

Teksti: Panu Halme

Syrinx järjesti viime keväänä historiansa ensimmäisen valmennuskurssin. Valmennuskurssiala oli täytynyt firmoista, jotka repivät kurseistaan huikeita rahasummia ja tarjoavat vastineeksi vanhoja ja väsyneitä opettajia.

Ajatuksena oli järkyttää alan dinosaurusia järjestämällä kurssi, jolla osallistujat saisivat kunnollisen vastineen rahoilleen ja jossa ilmapiiri olisi oikeasti innostava ja motivoiva. Samalla muutama syrinxläinen saisi opettajuudestaan hienon työkokemuksen ja sopivan palkan työpanoksestaan.

Kurssille ilmoittautui 27 innokasta oppilasta, kaikilla selkeänä tavoitteena biologian opinnot yliopistossa. Olimme valinneet kurssille parhaat mahdolliset opettajat kaikista pääaineista ja kurssi sujuikin loistavasti: annetuissa palautteissa opettajia kehuttiin pilviin ja muutenkin kurssiin oltiin todella tyytyväisiä.

Vähäinen negatiivinen palaute keskittyi lähinnä työmäärään ja kurssin ajankohtaan, eli asioihin joita ei yleensä pysty sovittamaan kaikkia miellyttävästi. Erityisen tyytyväisiä olimme siihen, että olimme pystyneet miellyttämään niin vasta valmistuneita abeja kuin jo pari vuotta avoimessa viettäneitäkin. Kurssillamme olleista ainakin 37% pääsi biologian yhteisvalintakokeessa yliopistoon. Lisäksi jot-

kut ilmoittivat hyötynensä kurssista esimerkiksi joissain ympäristötiedetyyppisten aineiden pääsykokeissa. Kun pääsyprosentit yleensä pyörivät viiden ja kymmenen välillä, on kursistamme selkeästi ollut hyötyä.

Kaikkesta tästä hunajasta hurmioituneena Syrinx on päättänyt järjestää kurssin myös keväällä 2002. Uusi valmennuskurssivastaava on jo valittu ja opettajat valitaan joulu-tammikuun aikana. Toukokuussa laitoksemme täytyy siis taas viikoksi tulevista Syrinxläisistä. Onneksi.

Jos sinulla on kysyttävää ensi vuoden valmennuskurssista, ota yhteys vuoden 2002 valmennuskurssivastaava Hanna Plattoseen (hmplatto@st.jyu.fi) tai seuraa Syrinxin nettisivuja (www.cc.jyu.fi/syrinx), joille aiheesta tulee tietoa tammi-helmikuun aikana.

Otteita vuoden 2001 kurssipalautteesta:

“Opetus oli tehokasta ja pätevää!”

“OIKEASTI tämä kurssi oli todella hyvä ja motivoiva, eimennyt rahat hukkaan!”

“Hei te mukavat ja kauniit opettajat, piditte tosi hyödyllisen, tehokkaan ja kivan kurssin - kiitän ja kumarran!”

Ei mitenkään pahaa tekstiä harrastelijoiden puuhastelusta... ☺

Toim. Huom. Sergei on armenialainen vaihto-oppilaamme, joka halusi antaa panoksensa Äänielimen hyväksi, vaikka ei Syrinxin vakiokalustoa olekaan. Äänielimen toimitus päättikin kiittää Sergeitä erityisestä ansiokkuudesta antamalla tälle ”Hyvä Sergei” palkinnon. Palkinto luovutetaan Sergeille seuraavan Bitan sunnuntaiaamuna. Kaikki katsomaan! ☺

HARJOITTELUPAIKKA TARJOLLA

Oletko kiinnostunut elämän peruskysymyksistä? Kiehto- vatko kasvilajintuntemus ja elottomat oliot? Kaipaa- vatko selkälihaksesi voimistamista? Mikäli näin on, tämä harjoittelupaikka muuttaa elämäsi!

Minerobryologian huippu- tutkimusyksikössä toimiva KIVIryhmä tutkii ensisi- jaisesti vanhan kansan sanontojen paikkansapitä- vyyttä puhtaan empiirisin lähestymistavoin. Parhail- laan selvitämme hypoteesin "Vierivä kivi ei sammaloi- du" oikeellisuutta luon- nonkauniin Jyväsjärven rantamilla.

Projektin kipeästi kai- paaman tutkimusapulaisen toimenkuvaan kuuluu lohka- reen vierittäminen satun- naisesti valittua reittiä valvotuissa olosuhteissa. Olennaista kokeessa on liikkeen pysähtymättömyys. Näytteenotto tapahtuu sam- malpallomenetelmällä toi- sena, neljäntenä ja kahdek- santena tutkimusvuonna keskiviikkona. Harjoitte- lijalta edellytetään avointa mieltä ja tahtoa sitoutua pitkäjänteiseen työskentelyyn. Opinto- viikko merkitään rekiste- riin työsuhteen päätyttyä. Lisäksi harjoittelijalle maksetaan työajalta kilo-

metrikorvaus halvimman käytetyn kulkuneuvon mukaan.

Jos urauurtava tutkimus vähääkään kiinnostaa, tule juttelemaan kanssani Kor- tepohjan puomille. Käymme sitten yhdessä valitse- massa tutkimusvälineen.

Lisätietoja:
MBK (miner.bryol.kand.)
Santeri Suikale
huip.tutk.siht.puh.örh.
Karl Skivan

Terveisin **Ron Moss** ja **Sharon Stone**

PS. Kivekseni ei mahdu sammalpalloon.

HYVÄÄ JOULUA RAKAS LUKIJA!!

Vaikka Äänielimen tämänkertaisesta sarja- kuvasta saattaa saada erilaisen käsityksen, haluaa Äänärin toimitus toivottaa lukijoil- leen hyvää joulua.

Vaikka ette lehden luettuanne enää usko- kaan joulupukkiin, saa- tatte silti saada lahjoja. Ja jos ette saa yhtään lahjaa, osaatte biolo- gian opiskelijoina silti olla tyytyväisiä, koska voitte kehuskella vas- tustavanne kerskakulu- tusta ja turhaa tavarapal- joutua. Kun teitä sit- ten kuitenkin surettaa se, että ette saaneet mitään, voitte pyyhkiä kyyneleenne Äänieli- men juhlanumeroon, kun itkette itsenne uneen.

Vielä kerran, hyvää joulua!!!!

Toimitus

ÄÄNIELIN 2001 KERÄILYKUVA: HAPPOKUUUSIKKO